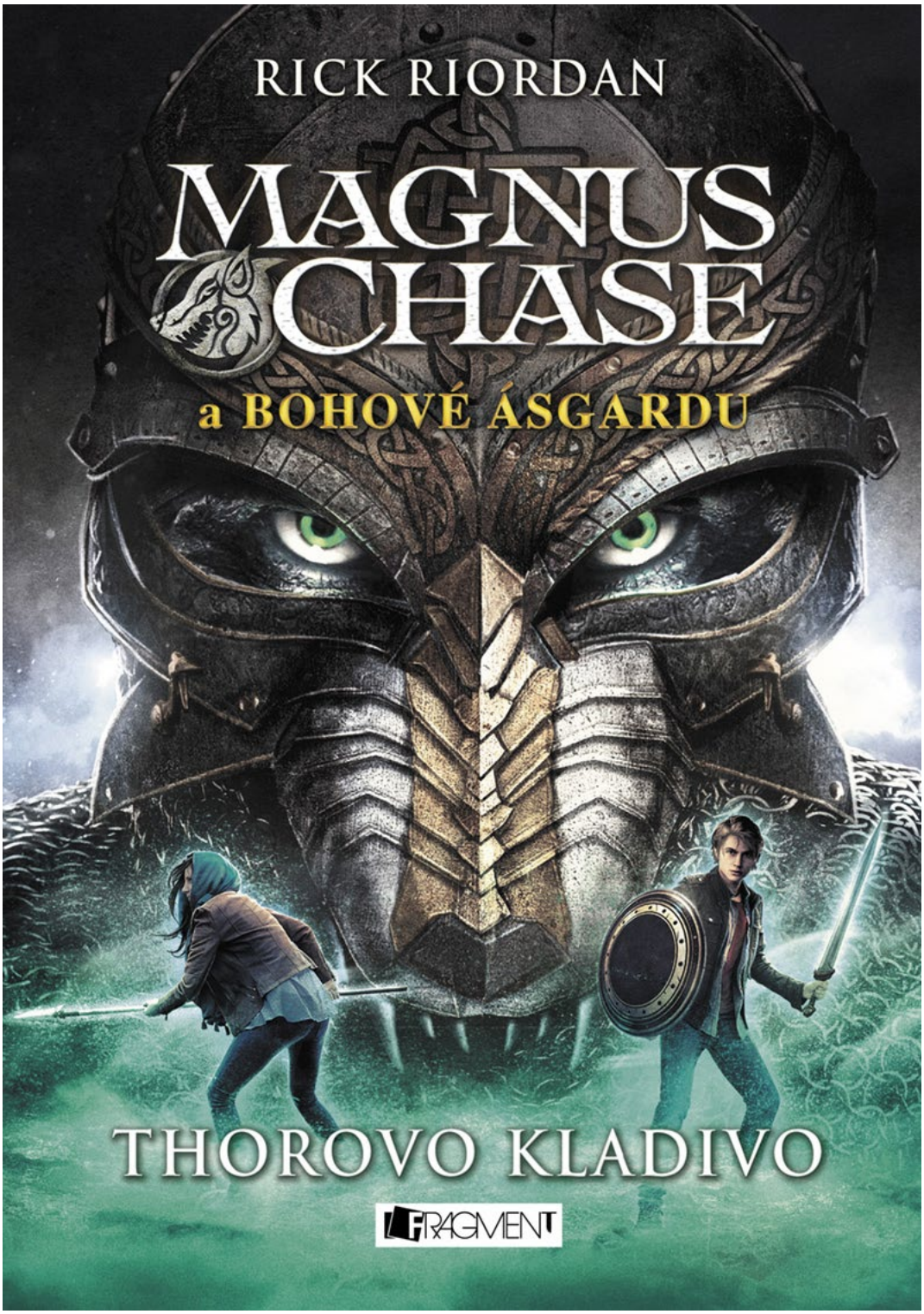
RICK RIORDAN
MAGNUS CHASE
a BOHOVÉ ÁSGARDU
THOROVO KLADIVO
FRAGMENT

Magnus Chase a bohové Ásgardu – Thorovo kladivo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Magnus Chase a bohové Ásgardu –
Thorovo kladivo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RICK RIORDAN

a BOHOVÉ ÁSGARDU

THOROVO KLADIVO

FRAGMENT

Tuto knihu věnuji J. R. R. Tolkienovi,
který mi otevřel svět severské mytologie

OBSAH

1 Přestal bys mi laskavě vraždit kozu? 9
2 Standardní honička po střechách s mluvícími meči a nindži 19
3 Mí přátelé mě chrání tím, že mi neřeknou zhola nic. Díky, kámoši 27
4 Přeběhne po mně gepard 35
5 Můj meč má lepší společenský život než já 45
6 Lasičková polívka, to je moje 53
7 Ublížil vám nebo vašim blízkým někdy lindorm? 58
8 Zabitím zachráněn před jistou smrtí 65
9 Nikdy nechoďte do vířivky s bezhlavým bohem 70
10 Nejtrapnější vikingské luau všech dob 78
11 Co musí člověk udělat, aby si vysloužil ovace vestoje? 85
12 Rande se Samirah ve větvích 93
13 Klídek, je to jenom drobná věštba smrti 101
14 Otevři rakev s Krvavou řekou. Nebo radši ne 108
15 Kdo hlasuje pro zamordování Magnuse, řekněte prosím „ano“ . . . 115
16 Hearthstone vypustí svého vnitřního býka 124
17 Strýc Randolph postupuje na špici mého seznamu grázlů 129
18 Musím se ve znakové řeči naučit mnohem, mnohem víc nadávek 137
19 Nemám se bát, když se pilot modlí? 144
20 V případě posednutí démonem postupujte prosím podle světelných značek k nejbližšímu východu 153
21 Tuláci budou zastřeleni, uvězněni a pak zastřeleni nanovo 160
22 Hearthstoneův otec je asi mimozemšťan unášející krávy 167
23 Jo, jeho druhé auto je určitě UFO 172
24 Páni, ty chceš dýchat? Tak to budou tři zlaťáky navíc 179
25 Hearthstone, lamač srdcí 186
26 Bombu na všechny ty ryby 191
27 Okamžitě mě pusť, nebo z tebe udělám miliardáře! 200
28 A objednáte-li si hned, získáte navíc tento prokletý prsten! 207
29 Nøkkové, nøkkové 217
30 Tam, tam, tam za tou duhou, tam se dějou věci 225
31 Heimdall selfíčkuje doslova s každým 237
32 Godzilla mi posílá důležitý vzkaz 247
33 Přestávka na falafel? S radostí 253

34 Navštívíme mé oblíbené mauzoleum 259
35 Máme drobný problém 266
36 Bowlingový pytel ve stylu prêt-à-porter 275
37 Opékání falafelu na otevřeném ohni 279
38 Blitzenovo heslo nikdy v životě neuhodnete 288
39 Elvis se vynořil z bowlingového pytle 294
40 Mrňous Billy si to rozhodně zasloužil 301
41 Když si nevíš rady, proměň se v kousavý hmyz 311
42 Nebo se můžeš jenom silně rozzářit. To taky funguje 319
43 Pořád jen *Pomůžu, pomůžu*. Ale víš vůbec, co to slovo znamená? 325
44 Jsme poctěni runami a bonusy 333
45 Myší ocásky nikdy nevypadaly tak děsivě 341
46 Zde máme nevěstinku/zabijáka 349
47 Chystám se na maškarní 355
48 Všichni na palubu kozího expresu 364
45 Thrym! 372
50 Trochu jedu na osvěžení do tváře, pane? 380
51 Nazdar, paranoie, má stará známá 389
52 Strýc sekáč a jeho chór zpěváků 396
53 Radši dřív než BRZO 404
54 Veverky v okně jsou někdy větší, než se zdá 413
55 Sedmikrásky ve tvaru elfa 420
56 Schůzka na kafe, druhý pokus 427
57 Žádám o laskavost 431
SLOVNÍČEK 435

1

Přestal bys mi laskavě vraždit kozu?

PONAUČENÍ: Pozvete valkýru na kafe, a zůstane vám na krku účet a mrtvola.

Samirah al-Abbásovou jsem neviděl skoro šest týdnů, takže když se zničehonic ozvala, že si potřebuje promluvit o záležitosti života a smrti, byl jsem hned pro.

(Technicky vzato jsem už mrtvý, což znamená, že se mě záležitosti *života a smrti* vlastně netýkají, ale stejně… Sam mluvila úzkostně.)

Dorazil jsem k Zadumanému hrnku na Newbury Street, a ona nikde. Byl tam nával jako obyčejně, a tak jsem si stoupl do fronty. Za pár vteřin vletěla Sam dovnitř – a to doslova, přímo nad hlavami zákazníků.

Nikdo ani nemrkl. Běžní smrtelníci magii moc nevnímají, a ještě že tak, jinak by Bostoňané věčně jančili z obrů, trolů a *einherjů* vyzbrojených válečnými sekerami a hrnky latté.

Sam vedle mě přistála ve své školní uniformě – bílých teniskách, khaki kalhotách a námořnickém tričku s dlouhým rukávem a znakem King Academy. Vlasy jí zakrýval zelený hidžáb a u opasku se jí houpala sekera. Dal bych ruku do ohně za to, že ta sekera k uniformě nepatří.

Těšilo mě, že jsem zas s ní, ale neušly mi ty tmavé kruhy pod očima. Zhoupla se na patách.

„Čau," pozdravil jsem ji. „Vypadáš děsně."

„Taky tě ráda vidím, Magnusi."

„Ne, chci říct… děsivá jsi *jako obyčejně*. Jenom mi připadáš vyčerpaná."

„Nechceš rýč, ať si do mě můžeš rýpnout pořádně?"

Zvedl jsem ruce, že se vzdávám. „Kde jsi byla poslední měsíc a půl?"

Ramena jí trochu ztuhla. „Tenhle půlrok nám toho hrozně naložili. A po škole doučuju děti. A pak, jak si možná pamatuješ, mám ten vedlejšák, sbírám duše mrtvých a taky provádím supertajné mise pro Ódina."

„No jo, vy dnešní studenti a ty vaše nabité rozvrhy!"

„A ještě k tomu všemu… pilotní výcvik."

„Pilotní výcvik?" Poposunuli jsme se ve frontě o kousek dopředu. „Jako pilotování *letadel*?"

Věděl jsem, že se Sam jednou chce stát profesionální pilotkou, ale netušil jsem, že už bere lekce. „To *můžeš*, v šestnácti?"

Oči jí zářily vzrušením. „Děda s babičkou by mi to nikdy nedovolili, ale Fadlanovi mají přítele a ten tu školu vede. Nakonec Jida a Bibi přesvědčili –"

„Aha." Zašklebil jsem se. „Takže ty lekce jsou dárek od Amira."

Sam se začervenala. Byla jediná mého věku, o kom jsem věděl, že je *zasnoubený*, a když se mluvilo o Amiru Fadlanovi, vždycky ji to roztomile rozhodilo.

„Ty lekce jsou propracované, promyšlené…" Toužebně si povzdechla. „Ale dost o tom. Netáhla jsem tě sem kvůli debatám o svém rozvrhu. Máme se tu setkat s informátorem."

„S informátorem?“

„Může to být průlom, na jaký čekáme. Jestli má správné informace –“

Zabzučel jí telefon. Vylovila ho z kapsy, mrkla na displej a zaklela. „Musím jít.“

„Zrovna jsi přišla.“

„Záležitost valkýr. Hrozí kód tři osm jedna: schyluje se k hrdinské smrti.“

„To sis vymyslela.“

„Nevymyslela.“

„Takže… někoho napadne, že zaklepe bačkorama, a tak ti napíše textovku *Mám smrt na jazyku! Fofrem potřebuju valkýru*! a pár smutnejch smajlíků.“

„Ještě si pamatuju, jak jsem odnesla do Valhaly *tvoji* duši. Tys mi nepsal.“

„Ne, ale já jsem něco extra.“

„Prostě si sedni ke stolku ven,“ nařídila mi. „Promluv si s mým informátorem. Vrátím se, jak budu moct.“

„Ani nevím, jak ten tvůj informátor vypadá.“

„Až ho udivíš, poznáš ho,“ ujistila mě. „Jen se neboj. Jo, a kup mi koláč.“

Vylétla ven jako Superman v hidžábu a placení zůstalo na mně.

Vzal jsem dvě velká kafe a dva koláče a našel si stůl venku.

Jaro dorazilo do Bostonu brzo. K obrubníkům se pořád lepily zbytky špinavého sněhu jako zubní plak na stoličky, ale třešně už byly obsypané bílými a červenými poupaty. Ve výkladech luxusních butiků rozkvetlo pastelové květované oblečení. Turisti se trousili a užívali si sluníčka.

Seděl jsem venku v čerstvě vypraných džínách, tričku a džínové bundě a bylo mi fajn. Napadlo mě, že je to první jaro po třech letech, co nejsem bezďák.

Loni touhle dobou jsem vybíral popelnice. Spal jsem pod mostem v Public Garden, flákal se s kámoši Hearthem a Blitzem, vyhýbal se policajtům a snažil se prostě přežít.

A před dvěma měsíci jsem najednou umřel v boji s ohnivým obrem. Probral jsem se v hotelu Valhala jako jeden z Ódinových válečníků *einherjů*.

Teď jsem měl čisté oblečení. Každý den jsem se sprchoval. Každou noc jsem si lebedil v pohodlné posteli. Mohl jsem vysedávat v kavárně, ládovat se tím, za co jsem zaplatil, a nebát se, že mě vyhodí.

Od svého znovuzrození jsem si zvykl na spoustu podivností. Putoval jsem po devíti světech a potkával severské bohy, elfy, trpaslíky a kupu netvorů, co ani neumím pojmenovat. Získal jsem kouzelný meč a ten mi teď visel na krku, zamaskovaný za runový přívěsek. Dokonce jsem absolvoval šílený rozhovor se svou sestřenicí Annabeth o řeckých bozích, kteří se potloukají po New Yorku a ztěžují život zase *jí*. Severní Amerika je zřejmě zaplavená prastarými bohy. Je to tu jimi úplně zamořené.

To všechno jsem jakžtakž strávil.

Ale ocitnout se za příjemného jarního dne zase v Bostonu a chodit si tu jako normální smrtelný kluk?

To bylo zvláštní.

Pátral jsem v davu chodců a vyhlížel Samina informátora. *Až ho uvidíš, poznáš ho*, tvrdila. Uvažoval jsem, co za informace ten člověk asi má a proč to Sam považuje za otázku života a smrti.

Pohled mi padl na průčelí obchodu na konci bloku. Nad vcho-

dem se pořád hrdě blyštěla mosazná a stříbrná cedule: TO NEJLEPŠÍ OD BLITZENA, ale krám byl zavřený. Na skle na dveřích visel zevnitř papír s chvatně načmáraným nápisem červeným fixem: *Rekonstrukce. Otevřeme brzy*!

Chtěl jsem se na to zeptat Sam. Netušil jsem, proč můj starý kámoš Blitz tak najednou zmizel. Jednoho dne před pár týdny jsem prostě přišel k obchodu a zjistil, že je zavřený. Od té doby se Blitzen ani Hearthstone neozvali. A to neměli ve zvyku.

Tak jsem se do těch úvah zabral, že jsem si informátora skoro nevšiml, dokud nedorazil až ke mně. Sam měla pravdu, tady na ulici vážně vynikal. Kozla v nepromokavém kabátě nepotkáte každý den.

Mezi zakroucenými rohy měl vražený klobouk, na nose mu seděly sluneční brýle, kabát se mu pletl mezi zadní kopyta.

Přes ten důmyslný převlek jsem ho okamžitě poznal. V jiném světě jsem tuhle kozu zabil a snědl. Na takové pouto jen tak nezapomenete.

„Čau, Otisi."

„*Pssst*," zasyčel. „Jsem tu inkognito. Říkej mi… *Otisi*."

„Nevím, jestli *inkognito* funguje zrovna takhle, ale jak je libo."

Otis, krycím jménem Otis, si vylezl na židli, kterou jsem držel pro Sam. Usadil se na zadek a přední kopyta položil na stůl. „Kde je ta valkýra? Taky je inkognito?" Nakoukl do nejbližšího pytlíku na pečivo, jestli se tam Sam neschovává.

„Samirah musela jít vyzvednout nějakou duši," vysvětlil jsem mu. „Hned tu bude."

„Musí to být fajn, mít v životě nějaký cíl," posteskl si Otis. „No, dík za jídlo."

„To není pro –"

Otis popadl Samin pytlík s koláčem a pustil se do něj i s papírem.

Postarší dvojice u vedlejšího stolu se na mého kozího kamaráda podívala a usmála se. Možná ho svými smrtelnými smysly vnímala jako roztomilého kloučka nebo legračního psíka.

„Takže." Pohled na Otise, jak se láduje a trousí si drobky na klopy kabátu, mě mučil. „Máš pro nás nějaké zprávy?"

Otis si krknul. „Jde o mého pána."

„Thora."

Cukl sebou. „Jasně, o toho."

Kdybych já pracoval pro boha hromovládce, taky bych sebou škubl, kdybych slyšel jeho jméno. Otis a jeho kozí bratr Marvin tahali božský vůz a kromě toho Thorovi sloužili jako nevyčerpatelná zásoba kozího masa. Každý večer je zabil a snědl a každé ráno je zase oživil. A proto se svědomitě učte, milé děti, a jděte na vysokou – abyste, až budete velké, neskončily jako kouzelná koza.

„Konečně mám vodítko," rozpovídal se Otis, „k tomu *jistému předmětu*, který se ztratil mému pánovi."

„Myslíš jeho kladi-?"

„Neříkej to nahlas!" okřikl mě Otis. „Ale ano… jeho *kladi-nu*."

Zalétl jsem v myšlenkách zpátky do ledna, tehdy jsem poprvé potkal boha hromu. Vybavil jsem si příjemné chvíle u táboráku, kdy jsem poslouchal, jak Thor prdí, mele o svých oblíbených televizních pořadech, prdí, stěžuje si na ztracené kladivo, kterým mordoval obry a na kterém sledoval svoje oblíbené televizní pořady, a prdí.

„Pořád je pryč?" zeptal jsem se.

Otis zaklepal předními kopyty o stůl. „No, *oficiálně* samozřejmě ne. Kdyby obři věděli jistě, že Thor nemá ty-víš-co, vtrhli by

do smrtelných světů, všechno zničili a mně způsobili depresi jako prase. Ale neoficiálně… ano. Pátráme po té věci celé měsíce, a nic. Thorovi nepřátelé jsou čím dál troufalejší. Cítí slabost. Svěřil jsem se svému psychoterapeutovi, že mi to připomíná, jak jsem byl coby malé kůzle v ohradě a staří mazáci zkoušeli, co vydržím." Otisovy žluté oči s úzkými zorničkami se zahleděly kamsi do dálky. „Tehdy ty moje deprese myslím začaly."

Schylovalo se k několikahodinové debatě o Otisových pocitech. Ale protože jsem hrozná osoba, odbyl jsem to slovy „to je mi líto" a obrátil list. „Otisi, když jsme se viděli naposled, našli jsme Thorovi hezkou železnou tyč, tu může používat jako záložní zbraň. Není úplně bezbranný."

„To ne, ale ta tyč není tak dobrá jako… *kladina*. Obři se jí tolik nebojí. A Thor je nevrlý, když na ni má chytat televizi. Malá obrazovka, mizerné rozlišení. Nemám rád, když je Thor nevrlý, pak si nedokážu najít prostor ke štěstí."

Spousta toho nedávala smysl: proč má Thor takový problém objevit vlastní kladivo, jak tu ztrátu tak dlouho utajil před obry a představa, že by měl kozel Otis nějaký prostor ke štěstí.

„Takže Thor po nás chce pomoc," tipnul jsem si.

„Oficiálně ne."

„Jistěže ne. Všichni si na to musíme opatřit dlouhý svrchníky a tmavý brejle."

„Výborný nápad," pochválil mě Otis. „Každopádně jsem řekl té valkýře, že ji budu udržovat v obraze, protože má na povel Ódinovy… no, víš, speciální mise. Tohle je moje první pořádné vodítko k tomu, kde se nachází *jistý předmět*. Mám spolehlivý zdroj. Je to další koza, chodíme k jednomu psychiatrovi. Vyslechla něco doma na dvoře."

„Takže máme sledovat stopu podle řečí ze dvora, který jsi vyslechl v čekárně u psychiatra."

„To by bylo skvělé." Otis se naklonil dopředu, až jsem dostal strach, že se zřítí ze židle. „Ale musíte si dávat pozor."

Měl jsem co dělat, abych se nerozesmál. Už jsem si házel lávovým míčem s ohnivými obry, poletoval jsem s orlem nad střechami Bostonu, vylovil jsem z Massachusettského zálivu Hada světa a porazil vlka Fenrira klubkem provazu. A tahle koza mě bude nabádat, ať si dávám pozor!

„Tak, kde je ta *kladina*?" zeptal jsem se. „V Jotunheimu? V Niflheimu? V Thorprdheimu?"

„Děláš si legraci." Otisovi se svezly sluneční brýle z čumáku stranou. „*Kladina* je v jiné nebezpečné oblasti. V Provincetownu."

„V Provincetownu," opakoval jsem. „Na špičce mysu Cape Cod."

Na to místo jsem si matně pamatoval. Jednou v létě, když mi bylo tak osm, mě tam máma vzala na víkend. Pamatoval jsem si pláže, místní karamely, humrový závin a spoustu uměleckých galerií. Nejnebezpečnější, na co jsme tam narazili, byl racek s průjmem.

Otis ztlumil hlas. „V Provincetownu je taková mohyla – mohyla *nemrtvých*."

„Takže mohyla živých?"

„Ne, ne. Nemrtví..." Otis se otřásl. „No, jsou to mocní duchové, kteří rádi sbírají kouzelné zbraně. Jejich hrobka se nazývá *mohylový hrob*. Promiň, těžko se mi o nich mluví. Připomínají mi mého otce."

To ve mně vzbudilo další otázky o Otisově dětství, ale rozhodl jsem se nechat je jeho terapeutovi.

„Je v tom Provincetownu hodně doupat nemrtvých vikingů?“ zeptal jsem se.

„Jenom jedno, pokud vím. Ale i to stačí. Jestli je *jistý předmět* tam, bude fuška ho získat – bude pod zemí a chráněný silnou magií. Potřebuješ kamarády, toho trpaslíka a elfa.“

To by se mi zamlouvalo, pokud bych měl ovšem páru, kde ti kamarádi jsou. Doufal jsem, že Sam ví víc než já.

„A proč se Thor neskočí do té mohyly mrknout sám?“ napadlo mě. „Počkat… budu hádat. Nechce přitáhnout pozornost. Nebo nám chce dopřát šanci stát se hrdiny. Nebo je to dřina a on musí čučet na telku.“

„Upřímně řečeno,“ připustil Otis, „zrovna začala nová řada *Jessiky Jonesové*.“

Ta koza za to nemůže, opakoval jsem si. *Ta si ránu nezaslouží.*

„Fajn,“ kývl jsem. „Až přijde Sam, probereme strategii.“

„Nevím, jestli tu s tebou mám čekat.“ Otis si olízl drobeček z klopy. „Měl jsem se o tom zmínit dřív, ale, víš, někdo… nebo *něco*… po mně jde.“

Vlasy v zátylku se mi naježily. „Myslíš, že tě to sem sledovalo?“

„Co já vím. Doufejme, že ho zmátl můj převlek.“

To jistě, pomyslel jsem si.

Přejel jsem pohledem ulici, ale nebylo vidět nikoho, kdo by o nás měl obzvláštní zájem. „A viděl jsi toho někoho nebo něco?“

„Ne,“ přiznal Otis. „Ale Thor má všechny možné nepřátele, co nám chtějí zabránit, aby dostal *kladinu* zpátky. Těm by se nelíbilo, co ti tu vykládám, zvlášť to poslední. Musíš Samirah varovat, že –“

LUP.

Co žiju ve Valhale, zvykl jsem si na to, že se zničehonic objevují vražedné zbraně. Ale stejně mě překvapilo, když z Otisovy srstnaté hrudi vyrazila sekera.

Vrhl jsem se k němu přes stůl, abych mu pomohl. Coby syn Freye, boha plodnosti a zdraví, docela slušně ovládám kouzelnou první pomoc. Ale stačilo mi na Otise sáhnout a věděl jsem, že je po něm. Sekera mu projela srdcem.

„No tě pic." Otis kašlal krev. „Teď... prostě... umřu."

Hlava mu spadla dozadu, klobouk se skutálel na chodník. Žena, která seděla za námi, zaječela, jako by si až teď všimla, že se mnou u stolu nesedí rozkošné štěňátko, ale mrtvá koza.

Pátral jsem pohledem po střechách. Podle úhlu sekery ji někdo musel hodit seshora… no jasně. Zachytil jsem záblesk pohybu, zrovna když útočník mizel z dohledu – postava v černém a v jakési kovové přilbě.

Takhle skončilo moje poklidné posezení u šálku kávy. Strhl jsem si z řetízku na krku kouzelný přívěsek a hnal se za tím zabijákem koz.

2

Standardní honička po střechách s mluvícími meči a nindži

MĚL BYCH představit svůj meč.

Jacku, tohle jsou lidi. Lidi, tohle je Jack.

Jeho pravé jméno je *Sumarbrander*, Meč léta, ale Jack si prostě oblíbil *Jacka*. Když má chuť si dáchnout, což je skoro pořád, visí mi na řetízku kolem krku v podobě přívěsku s *fehu*, Freyovou runou:

Jakmile potřebuju jeho pomoc, promění se v meč a zabíjí. Někdy to provádí, když ho držím. Jindy si při tom poletuje sám a prozpěvuje si otravný popík. Je prostě kouzelný.

Hnal jsem se po Newbury Street a Jack mi v ruce vyrostl do plné podoby. Čepel – dobrého tři čtvrtě metru kostní oceli s dvojitým ostřím – měl vyzdobenou runami, které mu při řeči pulzovaly různými barvami.

„O co kráčí?“ zajímal se hned. „Koho jdeme zabít?“

Jack tvrdí, že v podobě přívěsku moje rozhovory nesleduje. Že

mívá sluchátka. Tomu nevěřím, protože Jack sluchátka nemá. Ani uši.

„Jdeme po vrahovi," vyhrkl jsem a vyhnul se taxíku. „Zabil kozu."

„Jasan. Takže stará známá písnička."

Vyskočil jsem na bok budovy Pearson Publishing. Poslední dva měsíce jsem na svých dovednostech einherje zapracoval, takže mě jediný odraz vynesl na římsu tři patra nad hlavním vchodem – jen tak, dokonce i s mečem v ruce. Pak jsem trochu vyskočil, trochu vyšplhal z okenního parapetu na římsu na fasádě z bílého mramoru a maličko si zahrál na Hulka, dokud jsem se nedostal nahoru.

Na druhé straně střechy se zrovna za řadou komínů mihla tmavá dvounohá postava. Ten zabiják vypadal lidsky, což vylučovalo nějakou kozí vendetu, ale viděl jsem toho z devíti světů už dost, abych věděl, že když někdo vypadá lidsky, ještě nemusí být člověk. Může to být elf, trpaslík, malý obr, dokonce i bůh sekerník. (Prosím, ať to není bůh sekerník!)

Když jsem se dostal ke komínům, seskočila už moje oběť na střechu vedlejší budovy. Možná to nezní nic moc, ale vedlejší budova byla honosný palác a stála asi tak o patnáct metrů dál za malým parkovištěm. Kozí vrah neměl ani tu slušnost, aby si při dopadu vymkl kotníky. Přistál saltem na asfaltové střeše a hned se hrnul dál. Znovu přeskočil Newbury Street a dopadl na věž kostela.

„Já toho chlápka nesnáším," ulevil jsem si.

„Jak víš, že je to chlápek?" zeptal se Jack.

Měl pravdu. V tom volném tmavém ohozu a kovové válečné přilbě se nedalo poznat, jestli je to kozí vrah, nebo vražedkyně,

ale rozhodl jsem se ho prozatím brát jako muže. Proč, to nevím. Asi mi to k tomu šmejdovi líp sedělo.

Zacouval jsem, rozběhl se a skočil ke kostelu.

Moc rád bych řekl, že jsem přistál na věži, nasadil vrahovi pouta a oznámil mu *Jsi zatčen pro vraždu hospodářského zvířete*!

Ale místo toho... no, tenhle kostel na Newbury Street zdobí krásná okna s barevným sklem od Tiffanyho z konce devatenáctého století. Jedno z nich na levé straně svatyně má teď nahoře velkou prasklinu. Moje chyba.

Dopadl jsem na šikmou kostelní střechu a sklouzl, pravou rukou se zachytil okapu. Prsty mi projela bolest. Visel jsem z římsy, nohy se mi klátily ve vzduchu a nakoply to krásné barevné sklo rovnou v místě malého Ježíška.

Dobré na tom bylo, že mi to nešikovné zhoupnutí ze střechy zachránilo život. Zrovna když jsem se stočil, přiletěla seshora sekera a usekla mi knoflíky z džínsové bundy. Chyběl centimetr a zajela by do mě.

„Nech si to!“ křikl jsem.

Nemám rád, když se mě někdo pokouší zabít. Jasně, ve Valhale se my einherjové navzájem zabíjíme pořád a do večeře zase ožíváme. Ale mimo Valhalu jsem naprosto smrtelný. Umřít v Bostonu, žádný nový vesmírný začátek mě nečeká.

Kozí vrah na mě shlížel z vršku střechy. Díky bohům to vypadalo, že mu sekery došly. Ale abych to s tou vděčností bohům nepřehnal, u pasu mu visel ještě meč. Kalhoty a tuniku měl ušité z černé kožešiny, na prsou mu visela volná drátěná košile, umouněná od sazí. Černá železná přilba měla po kraji kroužkový závěs a ten mu zakrýval celý krk a hrdlo. Obličej měl schovaný za maskou připomínající vrčícího vlka.

Jasně, co jiného než vlk. Všichni v devíti světech vlky milují. Mají vlčí štíty, vlčí přilby, vlčí spořiče obrazovek, vlčí pyžama a narozeninové mejdany na téma vlci.

Jenom já vlky nesnáším.

„Vezmi si ponaučení, Magnusi Chasi," zazpíval zabijákův hlas, přecházel od sopránu k barytonu, jako by zkoušel zařízení na speciální efekty. „Drž se dál od Provincetownu."

Prsty levé ruky se mi sevřely na rukojeti meče. „Jacku, dělej svou práci."

„To jako fakt?" ujišťoval se Jack.

Zabiják sykl. Lidi to kdovíproč šokuje, když zjistí, že můj meč umí mluvit.

„Chci říct," pokračoval Jack, „já vím, že tenhle chlap zabil Otise, ale toho zabíjí *každý*. Ta koza má umírání v popisu práce."

„Prostě mu ufikni hlavu nebo něco!" zaječel jsem.

Vrah, protože nebyl idiot, se obrátil a utekl.

„Chyť ho!" nařídil jsem Jackovi.

„Proč musím všechno oddřít *já*?" stěžoval si.

„Protože já tu visím a tebe nikdo zabít nemůže!"

„Sice máš pravdu, ale to ještě neznamená, že jsem z toho na větvi."

Mrštil jsem s ním nad hlavu. Jack zmizel z dohledu, rozletěl se za zabijákem koz a přitom si vyzpěvoval vlastní verzi „Shake It Off". (Nikdy se mi ho nepovedlo přesvědčit, že tam Taylor Swiftová nezpívá A Jacku, ty jsi bejk, bejk, bejk…)

Levá ruka se mi uvolnila, ale i tak mi chvilku trvalo, než jsem se vytáhl na střechu. Odkudsi ze severu se od cihlových budov odráželo řinčení čepelí. Rozběhl jsem se tím směrem, přeskakoval vížky kostela, vrhl se přes Berkeley Street. Skákal jsem ze

střechy na střechu, dokud jsem neuslyšel Jacka v dálce vyjeknout: „AU!“

Málokdo by se hrnul do bitvy zjistit, jak se vede jeho meči, ale já to udělal. Na rohu Boylston Street jsem vylezl po straně garáže, dostal se na úroveň střechy a našel Jacka, jak bojuje o… no, možná ne o život, ale přinejmenším o svou důstojnost.

Jack se často chlubí, že je ten nejostřejší meč v devíti světech, dokáže prořízнout, co se mu zlíbí, a bít se s tuctem nepřátel současně. Docela mu to věřím, protože jsem ho na vlastní oči viděl, jak zneškodnil obry velké jako mrakodrapy. Ale tenhle kozí řezník ho tlačil po střeše zpátky. Byl sice malý, zároveň však silný a rychlý, tmavý železný meč mu jiskřil, jak se srážel s Jackem. Pokaždé, když se ty dvě čepele dotkly, Jack vyjekl: „Au! Au!“

Nevěděl jsem, jestli je můj meč v opravdovém nebezpečí, ale musel jsem mu pomoct. Jinou zbraň jsem neměl, na boj holýma rukama jsem se necítil, a tak jsem doběhl k nejbližší lampě a vyrval ji z betonu.

Zní to, že se předvádím. Věřte mi, že ne. Ten sloup byl prostě nejšikovnější zbraň, co byla po ruce – kromě zaparkovaného lexuse, a na to, abych zvedl luxusní auto, mi síly fakt nestačí.

Zaútočil jsem na zabijáka šestimetrovou lampou. To ho zaměstnalo, a sotva se ke mně obrátil, Jack vyrazil a s gustem ho řízl do stehna. Kozí vrah hekl a zapotácel se.

Dostal jsem šanci, mohl jsem ho zničit. Jenže když jsem byl na tři metry od něj, prořízlo vzduch zavytí v dálce a já ztuhl na místě.

Proboha, Magnusi, myslíte si, *bylo to jenom zavytí v dálce. Proč z toho dělat vědu*?

Možná už jsem říkal, že nemám rád vlky. Když mi bylo čtrnáct, dvě nestvůry se svítícíma modrýma očima mi zabily mámu.

A nedávné setkání s Fenrirem ve mně lásku k těm chlupatým potvorám taky nevzbudilo.

Tohle zavytí bylo *rozhodně* vlčí. Ozvalo se odněkud od parku Common, odráželo se od věžáků a měnilo mi krev v ledovou tříšť. Byl to *přesně* ten zvuk, jaký jsem slyšel tu noc, kdy umřela máma – hladový a vítězný, vytí netvora, který objevil kořist.

Lampa mi vyklouzla ze sevření a zarachotila na asfaltu.

Jack ke mně doletěl. „Hm, *señor*… bojujeme s tím týpkem ještě, nebo ne?“

Vrah zavrávoral a černá kožešina kalhot se mu zaleskla krví. „Takže to začíná.“ Mluvil teď ještě zastřeněji. „Měj se na pozoru, Magnusi. Jestli půjdeš do Provincetownu, nahraješ tím nepříteli.“

Zíral jsem na masku vrčícího vlka. Připadal jsem si zas jako ve čtrnácti, sám v uličce za naším bytem tu noc, kdy umřela máma. Vzpomněl jsem si, jak jsem hleděl na požární schodiště, po kterém jsem zrovna slezl, a slyšel od nás z obýváku vytí vlků. Pak z oken vyrazily plameny.

„Kdo – kdo jsi?“ vypravil jsem ze sebe.

Vrah se chraptivě zasmál. „Špatná otázka. Ta správná zní: Jsi připraven ztratit přátele? Jestli ne, nech Thorovo kladivo ztracené.“

Zacouval ke kraji střechy a vrhl se dolů.

Doběhl jsem tam, zrovna když odtamtud vylétlo hejno holubů, stoupalo jako modrošedý mrak a vířilo pryč nad lesem komínů čtvrti Back Bay. A hluboko pod ním žádný pohyb, žádné tělo, žádná stopa po zabijákovi.

Jack se vznášel vedle mě. „Nestačil jsem na něj. Zkrátka jsi mě zastihl nepřipraveného. Nestihl jsem se pořádně protáhnout.“

„Meče se neprotahujou,“ upozornil jsem ho.

„Tak to pardon, pane experte na správnou metodiku rozehřívání!“

Jedno holubí pírko se sneslo k římse a přistálo ve šmouze vrahovy krve. Sebral jsem to drobné peříčko a díval se, jak se do něj vsakuje rudá tekutina.

„Tak co teď?“ zajímal se Jack. „A co to bylo za vlčí zavytí?“

Eustachovou trubicí mi tekla ledová voda a v puse mi po ní zůstala studená hořká příchuť. „Já nevím. Ať to bylo co to bylo, už to přestalo.“

„Neměli bychom to prozkoumat?“

„Ne! Teda… než zjistíme, odkud se to sem doneslo, už bude pozdě. Kromě toho…“

Prohlížel jsem si krvavé holubí pírko. Uvažoval jsem, jak mohl kozí vrah jen tak zmizet a co ví o ztraceném Thorově kladivu. V hlavě mi zněl jeho zkreslený hlas: *Jsi připraven ztratit přátele*?

Něco na něm mi připadalo zvláštní… a přece známé.

„Musíme zpátky za Sam.“ Čapnul jsem Jacka za jílec a přepadla mě únava.

V tom je ta nevýhoda, když máte samostatně bojující meč: za všechno, co udělá, zaplatím, sotva ho zase chytím. Cítil jsem, jak se mi po rukou šíří modřiny, jedna za každý případ, kdy Jacka zasáhl ten druhý meč. Nohy se mi třásly, jako bych celé dopoledne cvičil výpady. V krku se mi udělal knedlík – Jackova provinilost, že kozího zabijáka neporazil.

„No tak, člověče,“ domlouval jsem mu, „aspoň jsi ho sekl. To je víc, než jsem udělal já.“

„Jo, no…“ Znělo to rozpačitě. Věděl jsem, že se o tom nechce bavit. „Možná by sis měl na chvilku dáchnout, *señor*. Nejsi ve stavu –“

„Jsem v pohodě," přerušil jsem ho. „Díky, Jacku. Vedl sis dobře."

Donutil jsem ho proměnit se zas v přívěsek a zavěsil jsem si runový kámen na řetízek na krk.

Jack měl pravdu v jedné věci: odpočinek jsem potřeboval. Nejradši bych si zalezl do toho pohodlného lexusu a schrupnul si, ale kdyby zabijáka napadlo vrátit se k Zadumanému hrnku, kdyby tam zastihl nic netušící Sam…

Vydal jsem se po střechách a doufal, že nejdu pozdě.

3

Mí přátelé mě chrání tím, že mi neřeknou zhola nic. Díky, kámoši

VRÁTIL JSEM se do kavárny a Sam tam stála nad Otisovým tělem.

Lidé se trousili do Zadumaného hrnku a zase ven a mrtvé koze se vyhýbali širokým obloukem. Netvářili se vyjukaně. Možná místo Otise viděli pochrupujícího bezdomovce. A ti umějí dobře odpuzovat, o tom bych něco věděl.

Sam se na mě zamračila. Pod levým okem měla novou oranžovou modřinu. „Proč je náš informátor mrtvý?“

„To je na dlouhé vysvětlování,“ odbyl jsem ji. „Kdo tě praštil?“

„To je taky na dlouho.“

„Sam –“

Odmávla moje starosti jako otravného komára. „Jsem v pohodě. Jenom mi prosím řekni, že jsi Otise nezabil kvůli tomu, že mi snědl koláček.“

„Ne. Ale kdyby snědl *můj* –“

„Haha. Co se stalo?“

Dělal jsem si starosti o její oko, ale snažil jsem se jí co nejlíp vylíčit to s kozím vrahem. Mezitím se Otisova mrtvola začala rozplývat a rozpouštět na pramínky bílé páry jako suchý led.

Brzo nezbylo nic než kabát, brýle, klobouk a sekyra, která ho zabila.

Sam tu zbraň sebrala. Čepel nebyla větší než smartphone, ale bylo vidět, že je ostrá. V tmavém kovu byly vyryté runy, černé jako uhel.

„Železo ukované obry," oznámila mi Sam. „Očarované. Dokonale vyvážené. Cenná zbraň, tu tady nenecháme."

„To je milý. Nesnesl bych, kdyby Otise zamordoval nějaký nýmand."

Sam mě ignorovala, v tom už začínala být dost dobrá. „Říkáš, že ten zabiják měl vlčí přilbu?"

„Tím se nám okruh podezřelých zužuje na půlku grázlů z devíti světů." Ukázal jsem na Otisův prázdný kabát. „Co se stalo s tou mrtvolou?"

„S Otisem? Ten bude v pohodě. Kouzelní tvorové se tvoří z mlhy Ginnungagapu. Když umřou, jejich těla se rozpustí zpátky na mlhu. Otis se zhmotní někde u svého pána. Doufejme, že to stihne včas, aby ho Thor mohl zabít na večeři."

Tohle doufání mi připadalo divné, ale ne divnější než všechno, co jsem měl zrovna za sebou. Sedl jsem si, než se pode mnou stačila podlomit kolena, a napil se vychladlého kafe.

„Ten zabiják věděl, že je kladivo ztracené," uvažoval jsem. „Řekl mi, že jestli půjdu do Provincetownu, nahraju nepříteli. Nemyslíš si, že to znamená –"

„Lokimu?" Sam se posadila naproti mně, sekeru hodila na stůl. „Věřím, že je do tohohle nějak namočený. Vždycky je."

Nemohl jsem jí vyčítat, že to znělo hořce. Nerada mluvila o bohovi podvodu a klamu. Kromě toho, že byl zlý, to byl taky její otec.

„Ozval se ti poslední dobou?“

„Jenom v pár snech.“ Sam otáčela hrnkem sem a tam, jako by nastavovala kód sejfu. „Našeptával mi, varoval mě. Zajímal se hlavně o… To je fuk. To nic.“

„Nezní to, jako že nic.“

Sam měla pronikavý pohled plný žáru, asi jako polena v krbu, než se pořádně rozhoří. „Můj otec se mi pokouší zničit osobní život. Žádná novinka. Chce mě rozptýlit. To s prarodiči, Amirem…“ Hlas se jí zadrhl. „To není nic, co bych nezvládla. S naším kladivovým problémem to nesouvisí.“

„Fakt ne?“

Její výraz mi napověděl, že mám vycouvat. Dřív, kdybych na ni moc tlačil, by mě narazila na zeď a přitiskla mi ruku pod krk. Dneska mě ještě nepřidusila, a to jistě znamenalo, že se naše přátelství prohlubuje.

„Každopádně,“ pokračovala, „Loki nemůže být ten vrah. Neudržel by sekeru.“

„Proč ne? Teda, já vím, technicky vzato je spoutaný řetězy v ásgardské cele za vraždu nebo co, ale přitom se mi zjevuje, jak se mu zlíbí.“

„Můj otec dokáže vysílat svůj obraz nebo se objevovat ve snu. S velikým soustředěním a na omezenou dobu je dokonce schopný vyslat tolik síly, že to vytvoří fyzickou postavu.“

„Jako když chodil s tvou mámou.“

Sam znovu dokázala, jak mě má ráda, protože mi nevymlátila mozek z hlavy. Měli jsme tu v Zadumaném hrnku hotový festival přátelství.

„Ano,“ potvrdila. „Takhle umí obejít to svoje uvěznění, ale nemůže se zjevit a držet přitom kouzelné zbraně. O to se bohové

postarali, když začarovali jeho okovy. Kdyby mohl zvednout očarovanou čepel, časem by se osvobodil."

V absurdním světě severských mýtů to snad dávalo smysl. Představil jsem si Lokiho, jak leží s roztaženýma rukama a nohama v nějaké jeskyni, spoutaný okovy z – hm, nemůžu na to ani pomyslet – ze střev vlastních zavražděných synů. Bohové to tak zařídili. A taky prý mu umístili nad hlavu hada, aby mu na věčnost kapal jed do tváře. Ásgardská spravedlnost nezná smilování.

„Ten zabiják ale mohl pro Lokiho pracovat," napadlo mě. „Mohl to být nějaký obr. Mohl to být –"

„Mohl to být kdokoli," přerušila mě Sam. „Podle toho, jak ho popisuješ – jak bojoval a jak se pohyboval – to vypadá na einherje. Možná dokonce na valkýru."

Žaludek ve mně poklesl, přímo jsem si představil, jak se koulí po chodníku a zastaví se u Otisova klobouku. „Někdo z Valhaly. Proč by někdo –?"

„Já nevím," řekla. „Ať je to kdo je to, nechce, ať jdeme po téhle stopě k Thorovu kladivu. Ale podle mě nám nic jiného nezbývá. Musíme jednat rychle."

„Nač ten spěch? Kladivo je ztracený už měsíce. A obři ještě nezaútočili."

Něco v Saminých očích mi připomnělo sítě mořské bohyně Rán, jak vířily ve vlnách a míchaly utopené duše. Nebyla to příjemná vzpomínka.

„Magnusi," spustila, „události se zrychlují. Při mých posledních výpravách do Jotunheimu… obři jsou neklidní. Přivolali velká kouzla, aby zakryli, co mají za lubem, ale nepochybuju, že se daly do pohybu celé armády. Chystají se k invazi."

„K invazi… kam?"

Vítr jí rozfoukal hidžáb kolem tváře. „*Sem*, Magnusi. A jestli přijdou zničit Midgard…“

I v tom teplém slunečním světle mě zamrazilo. Sam mi už vysvětlila, že Midgard leží na křižovatce Yggdrasilu, Stromu světa. Tady se nejsnáz přechází mezi devíti světy. Představil jsem si, jak na Newbury Street padnou stíny obrů a země se rozechvěje pod jejich okovanými botami, velkými jako obrněné vozy.

„Zadržuje je jediná věc,“ vysvětlovala Sam, „strach z Thora. Tak to bylo po staletí. Nespustí plnou invazi, dokud si nebudou absolutně jistí, že je zranitelný. Ale jsou čím dál drzejší. Začínají si myslet, že nastal správný čas –“

„Thor je jenom jeden bůh,“ namítl jsem. „Co Ódin? Nebo Týr? Co můj táta Frey? Ti se do nich nemůžou pustit?“

Jen jsem to řekl, už mi to připadalo absurdní. Ódin je nevypočitatelný. Když se jednou za uherský rok ukáže, stará se víc o motivační powerpointové prezentace než o bojování. Týra, boha statečnosti a osobního souboje, jsem nikdy ani nepotkal. A co se týče Freye… Můj táta je bůh léta a plodnosti. Jestli chcete, aby kvetly květiny, byla dobrá úroda nebo se zahojilo říznutí, jste na správné adrese. Ale zahnat hordy z Jotunheimu? Na to zapomeňte.

„Musíme tu invazi zastavit *dřív*, *než* k ní dojde,“ naléhala. „A to znamená najít kladivo Mjölnir. Víš jistě, že Otis říkal Provincetown?“

„Jo. Mohyla nemrtvých. Je to zlý?“

„Na stupnici od jedné do deseti někde za dvacítkou. Budeme potřebovat Hearthstonea a Blitzena.“

Navzdory všemu mi představa, že se setkám se starými kámoši, zvedla náladu.

„Ty víš, kde jsou?“

Sam zaváhala. „Vím, jak se s nimi spojit. Schovávají se v jednom Mímiho bezpečném domě."

Snažil jsem se to strávit. Mími, hlava boha bez těla, která prodávala napití ze studny vědomostí za roky otroctví a nařídila Blitzovi a Hearthovi, aby na mě dohlíželi, když jsem žil na ulici, protože jsem byl „důležitý pro osud světů", která řídila byznys s automaty pachinko a další pokoutní obchody – tenhle Mími má sbírku bezpečných domů. Zajímalo by mě, kolik chce od mých přátel za nájem.

„Proč se Blitz a Hearth schovávají?"

„To by ti měli vysvětlit oni. Nechtěli ti dělat starosti."

To bylo tak *nelegrační*, že jsem se rozesmál. „Zmizeli beze slova, protože mi nechtěli dělat *starosti*?"

„Podívej se, Magnusi, potřeboval jsi čas, abys trénoval, aby ses usadil ve Valhale a zvykl si na svoje dovednosti einherje. Hearthstone a Blitzen právě dostali v runách zlé znamení. Preventivně se drží z dohledu. Ale na tuhle výpravu –"

„Zlé znamení. Sam, ten zabiják mi řekl, ať se připravím na to, že ztratím přátele."

„Já *vím*." Zvedla hrnek a prsty se jí třásly. „Budeme opatrní, Magnusi. Jenže tam v mohyle nemrtvých… může runová magie a tajné schopnosti rozhodnout. Heartha a Blitze budeme *potřebovat*. Spojím se s nimi dneska odpoledne. Pak ti všechno řeknu, slibuju."

„Ono je toho *víc*?" Najednou jsem si připadal, jako bych minulých šest týdnů trčel v dětském pokojíčku. Přišel jsem o všechny zajímavé hovory mezi dospělými. To vyhnanství se mi nezamlouvalo.

„Sam, nemusíš mě chránit. Jsem už mrtvý. Jsem děsivý Ódinův válečník z Valhaly. Nech mě pomoct."

„Pomůžeš," slibovala mi. „Ale potřebuješ čas na výcvik, Magnusi. Když jsme se vypravili pro Meč léta, měli jsme štěstí. Na to, co přijde dál… budeš potřebovat všechny svoje schopnosti."

Z toho strachu, co jí zněl v hlase, jsem se roztřásl jako ratlík.

Nepřipadalo mi, že jsme měli *štěstí*, když jsme získali Meč léta. Mockrát jsme málem umřeli. Tři kamarádi obětovali život. Taktak jsme zastavili vlka Fenrira a spoustu ohnivých obrů, aby nezničili devět světů. Pokud *tohle* bylo štěstí, nechci vidět smůlu.

Sam se natáhla přes stůl. Vzala můj brusinkový koláč a kousla si. Poleva jí barvou ladila k modřině pod okem. „Měla bych se vrátit do školy. Nemůžu vypustit další hodinu fyziky. A odpoledne musím doma hasit nějaké ohně."

Vybavil jsem si, co říkala o tom, že se Loki pokouší zpřeházet jí osobní život, a to drobné zaváhání, když vyslovila Amirovo jméno. „Můžu ti s něčím pomoct? Třeba se zastavit ve Fadlanově falafelu a promluvit s Amirem?"

„Ne!" Tváře jí zčervenaly. „Ne, děkuju. Ale rozhodně ne. Ne."

„Takže teda *ne*."

„Magnusi, já vím, že to myslíš dobře. Mám toho teď moc, ale zvládnu to. Uvidíme se večer na slavnosti pro…" Nasadila kyselý obličej. „Však víš, pro nováčka."

Myslela tím duši, kterou šla sebrat. Coby odpovědná valkýra se bude muset zúčastnit večerní oslavy a představení nejnovějšího einherje.

Prohlížel jsem si modřinu pod jejím okem a něco mi došlo.

„Ta duše, cos ji přinesla, ten nový einherj, tě praštila?"

Sam se zamračila. „Je to složité."

Už jsem potkal pár agresivních einherjů, ale nikoho, kdo by si troufl mlátit valkýru. To bylo sebevražedné, dokonce i na něko-

ho, kdo právě umřel. „Co za idiota… Počkat. Mělo to něco společného s tím vlčím vytím, co jsem slyšel z parku?“

Saminy tmavě hnědé oči zadoutnaly, jako by se chystaly rozhořet.

„Večer se o tom dozvíš.“ Zvedla se a vzala sekeru. „Teď se vrať do Valhaly. Dneska budeš mít to potěšení poznat…“ Odmlčela se a zvažovala slova. „Mého bratra.“

4

Přeběhne po mně gepard

PŘI VÝBĚRU posmrtného života je důležité uvážit místo.

Posmrtné nežití na předměstích, jako je Fólkvangr a Niflheim, s sebou sice nese nižší neživotní náklady, ale vstup do valhalského Midgardu je přímo v srdci města, na Beacon Street, naproti parku Common. Budete to mít blízko pěšky do nejlepších obchodů a restaurací a necelou minutu na stanici metra Park Street!

Ano, Valhala. Ráj pro všechny vaše vikingské potřeby.

(No jo, pardon. Slíbil jsem hotelovému managementu, že nám udělám trochu reklamu. Ale domů jsem to měl vážně kousek.)

Koupil jsem si v kavárně pytlík čokoládových kávových zrn a vydal jsem se parkem Public Garden, prošel kolem svého starého tábořiště pod lávkou pro chodce. Pár prošedivělých týpků tam vysedávalo v hnízdě ze spacáků a dělilo se o zbytky z popelnic s malým krysím teriérem.

„Čau, lidi." Dal jsem jim Otisův kabát a klobouk a k tomu všechny smrtelný peníze, co jsem měl u sebe – zhruba čtyřiadvacet babek. „Mějte se."

Tak je to vykolejilo, že ani neodpověděli. Šel jsem dál a cítil jsem se, jako by mi z břicha trčela sekera.

Jenom proto, že mě před dvěma měsíci zabil ohnivý obr, jsem se dostal k životu v luxusu. A tihle lidi a jejich teriér se zatím živí z popelnic. To není fér.

Litoval jsem, že nemůžu shromáždit všechny bezdomovce v Bostonu a říct jim *Hele, hned tamhle je veliký barák a v něm tisíce pohodlných bytů a jídlo zadara navěky. Pojďte se mnou*!

Jenže to by nešlo.

Smrtelníky do Valhaly brát nemůžete. Nemůžete ani schválně umřít, abyste se tam dostali. Vaše smrt musí být neplánovaný obětavý čin a ještě musíte doufat, že bude poblíž valkýra a uvidí to.

Jistě, i tak byla Valhala pořád lepší než výškové baráky, co rostly všude v centru. Ve spoustě z nich taky strašily prázdné luxusní bejváky – nablýskané čtvrté nebo páté byty multimilionářů. Nepotřebovali jste statečnou smrt, abyste se tam dostali, jenom hromady prachů. Kdyby obři *vážně* napadli Boston, možná bych je přesvědčil, aby pár těch domů strategicky rozdupali.

Nakonec jsem došel k midgardskému průčelí hotelu Valhala. Zvenku vypadal jako osmipatrový dům z bílošedého kamene, další superdrahá nemovitost v řadě budov v koloniálním stylu. Jediný rozdíl byl v tom, že přední zahrada hotelu byla dokonale uzavřená skoro pětimetrovou vápencovou zdí bez branky – první z mnoha překážek, které měly bránit ve vstupu neeinherjům.

Skočil jsem přes ni přímo do hájku Glasir.

Ve větvích bílé břízy sedělo pár valkýr a sbíralo čtyřiadvacetikarátové zlaté listí. Zamávaly na mě, ale já se s nimi na kus řeči nezastavil. Došel jsem ke schodům a strčil do těžkých dvojitých dveří.

Ve vestibulu rozměrů katedrály se odehrávala obvyklá scéna. Před krbem s plápolajícím ohněm se povalovali puberťáci, hráli

stolní hry nebo jenom tak relaxovali s bojovými sekerami. Další einherjové v huňatých zelených hotelových županech se honili kolem hrubě tesaných sloupů v hale a hráli zabíjenou. Jejich smích se odrážel od vysokého stropu s trámy lesknoucími se hroty stovek svázaných oštěpů.

Podíval jsem se k recepčnímu pultu, jestli se náhodou zrovna nepřihlašuje Samin záhadný modřinotvorný brácha. Postával tam ale jenom manažer Helgi a kabonil se na monitor počítače. Rukáv zeleného obleku měl utržený, z mohutného plnovousu vyrvané chumáče. Vlasy připomínaly mrtvé káně ještě víc než obyčejně.

„Ani tam nechoď," varoval mě známý hlas.

Připlížil se ke mně Hunding, hotelový portýr, a bradavičnatý červený obličej mu pokrývaly čerstvé škrábance. Jeho plnovous stejně jako ten Helgiho vypadal, že uvízl ve stroji na škubání kuřat. „Šéf má náladu pod psa," oznámil mi. „Pod toho nejmrňavějšího jezevčíka."

„Vy taky nevypadáte moc šťastně," poznamenal jsem. „Co se stalo?"

Hundingovy vousy se vztekle rozechvěly. „*Stal* se náš nejnovější host."

„Bratr Samirah?"

„Hmm. Když mu tak chceš říkat. Já nevím, co to Samirah napadlo, přivést tu stvůru do Valhaly."

„Stvůru?" Vzpomněl jsem si na Ikse, poloviční trola, kterého sem Sam kdysi pustila. I za to dostala čočku, ale nakonec se ukázalo, že Iks je vlastně Ódin v utajení. (Celé je to mnohem složitější, ovšem na vyprávění teď není čas.) „Chcete říct, že ten nováček je *opravdová* nestvůra, jako třeba Fenrir nebo –"

„Ještě horší, jestli to chceš vědět.“ Hunding si smetl pár chlupů z cedulky se jménem. „Ten mizerný *argr* mi málem urval obličej, když viděl svoje bydlení. A to nemluvím o tom, že o dýšku si můžu nechat jenom zdát –“

„Portýre!“ houkl manažer zpoza recepčního pultíku. „Přestaň se tam bratříčkovat a pojď sem! Musíš vzít nit a vyčistit dračí zuby!“

Podíval jsem se na Hundinga. „On vás nutí čistit dračí zuby?“

Hunding si povzdechl. „A trvá to věčnost. Musím jít.“

„Hej, člověče.“ Podal jsem mu pytlík kávových zrn, která jsem koupil u Zadumaného hrnku. „Držte se.“

Starému vikingovi se zamlžily oči. „Magnusi Chasi, ty jsi fajn mladík. Samou láskou bych tě umačkal –“

„PORTÝRE!“ křikl znova Helgi.

„NO JO! SNAD NEHOŘÍ DEVĚT SVĚTŮ!“ Hunding se rozběhl k recepčnímu pultíku, což mě zachránilo od smrti umačkáním.

I když mi bylo bídně, aspoň jsem neměl Hundingovu práci. Ten chudák se dostal do Valhaly jen proto, aby otročil Helgimu, svému úhlavnímu nepříteli ze smrtelného života. Říkal jsem si, že si čas od času čokoládu zaslouží. A několikrát se ukázalo, jak je pro mě jeho přátelství neocenitelné. Hunding se v hotelu vyznal líp než kdo jiný a znal všechny šťavnaté drby.

Zamířil jsem k výtahům a uvažoval, co je to „argr“ a proč ho Sam přivedla do Valhaly. A hlavně jsem přemýšlel, jestli mám čas se před odpolední bitvou naobědvat a schrupnout si. Je důležité být dobře nakrmený a odpočinutý, když umíráte v boji.

Několik einherjů po mně na chodbách úkosem pokukovalo, většina mě ignorovala. Jasně, získal jsem Meč léta a porazil vlka Fenrira, ale spousta mých druhů válečníků mě považovala za

kluka, co dopustil smrt tří valkýr a málem zahájil ragnarök. A ještě k tomu jsem syn Freye, vanského slunečního boha. Jeho potomci se ve Valhale obyčejně nevyskytují. Nejsem dost super, abych to mohl táhnout s těmi nejoblíbenějšími – dětmi válečných bohů jako Thor, Týr a Ódin.

Ano, ve Valhale jsou partičky stejně jako na střední. A i když se střední *zdá* jako věčnost, Valhala je věčnost doopravdy. Jediní einherjové, kteří mě opravdu brali, byli mí sousedi z devatenáctého patra, a já se k nim bál vrátit.

Ani vikingský popík ve výtahu mi na náladě nepřidal. Hlavou mi pluly otázky: Kdo zabil Otise? Před čím mě ta koza chtěla varovat? Kdo je Samin bratr? Před čím se schovávají Blitz s Hearthem? A kdo příčetný mohl nahrát Sinatrovo „Fly Me to the Moon" ve staré severštině?

Dveře výtahu se otevřely v devatenáctém patře. Sotva jsem vyšel ven, smetlo mě nějaké velké zvíře. Pohybovalo se tak rychle, že jsem zahlédl jenom světle hnědou a černou šmouhu, zahnulo to za roh a bylo pryč. Pak jsem si všiml, že mám v teniskách díry, jak mi to zvíře přes ně přeběhlo. Ze špiček nohou se mi do těla rozlily drobné gejzíry bolesti.

„Jauvajs," postěžoval jsem si opožděně.

„Zastavte toho geparda!" Po chodbě se přihnal Thomas Jefferson mladší s nasazeným bajonetem a za ním mí další spolubydlící Mallory Keenová a Nedorost Gunderson. Přede mnou zaškobrtli a zastavili se, všichni tři udýchaní a zpocení.

„Viděl jsi ho?" zasípal Týdžej. „Kam běžel?"

„Hm…" Ukázal jsem doprava. „Proč tu máme geparda?"

„My si to nevymysleli, to mi věř." Týdžej si nahodil pušku na rameno. Jako obvykle měl na sobě uniformu Unie, pod rozepnu-

tým kabátcem zelené tričko hotelu Valhala. „Našemu novému sousedovi to tu nevoní."

„Novému sousedovi," opakoval jsem. „Gepardovi. Chceš říct… té duši, co ji sem přivedla Sam. Dítěti Lokiho. On je proměnlivec?"

„Mimo jiné taky," odpověděl Nedorost Gunderson, berserk rostlý jako yetti. Nosil výhradně kožené kalhoty a na rozložité hrudi se mu vlnilo runové tetování. Udeřil bojovou sekerou o zem. „Ten *meinfretr* mi málem naběhl přímo do obličeje!"

Od té doby, co jsem se přestěhoval do Valhaly, jsem se naučil hromadu starých severských nadávek. *Meinfretr* byl něco jako prdlavec, což je přirozeně nejhorší druh smraďocha.

Mallory si zastrčila své dva nože do pochev. „Tomu tvýmu ksichtu by to občas jenom prospělo, Nedoroste." Když se naštvala, mluvila se silným přízvukem. Díky rudým vlasům a červeným tvářím by se mohla vydávat za malého ohnivého obra, až na to, že ohniví obři nepouštějí takovou hrůzu. „Mně spíš vadí, že ten poděs ničí hotel! Viděl jsi, co provedl s Iksovým pokojem?"

„On dostal pokoj po Iksovi?" podivil jsem se.

„A začal ho demolovat." Mallory udělala z prstů véčko a máchla jimi pod bradou směrem, kam utekl gepard. Byla to Irka, takže její véčko neznamenalo *mír* ani *vítězství* – ale něco mnohem sprostšího. „Zašli jsme ho přivítat a našli jsme to tam v troskách. Žádná úcta!"

Pamatoval jsem si svůj první den ve Valhale. Mrštil jsem pohovkou přes obývák a pěstí prorazil stěnu koupelny. „No… ono to není jen tak, zvyknout si tu."

Týdžej zavrtěl hlavou. „Jenže tohle je přes čáru. Ten magor se nás pokusil zabít, jen nás zmerčil. A to, co říkal –"

„Prvotřídní urážky," uznal Nedorost. „To se musí nechat. Ale nikdy jsem neviděl, že by jedna osoba nadělala tolik škody... Pojď se na to mrknout, Magnusi. Uvidíš sám."

Zavedli mě do starého Iksova pokoje. Nikdy jsem tam nebyl, ale teď však byly dveře dokořán. Vevnitř to vypadalo, že se výzdoby ujal hurikán pátého stupně.

„Svatá Frigg." Překročil jsem hromádku rozmláceného nábytku a vešel do haly.

Bylo to apartmá stejného typu jako to moje – čtyři čtvercové sekce vybíhající z ústředního atria jako obří znaménko plus. V hale kdysi bylo posezení s pohovkou, policemi na knihy, televizí a krbem. Teď z toho zůstala pohroma. Vydržel jen krb, a i ten měl na římse rýhy, jako by se do něj někdo pustil mečem se širokou čepelí.

Co jsem viděl, křídla s ložnicí, kuchyní a koupelnou dopadla stejně. Celý omámený jsem popošel dál.

Stejně jako u mě stál uprostřed atria strom. Nejnižší větve se táhly po stropě bytu, proplétaly se s trámy, horní větve sahaly až k modré obloze bez mráčků. Nohy se mi bořily do zelené trávy, vánek seshora voněl jako horský vavřín a trochu jako hroznová limonáda. Byl jsem na návštěvě u několika kamarádů, ale otevřené atrium neměl nikdo.

„Takhle to tu měl i Iks?" zeptal jsem se.

Mallory si odfrkla. „Kdepak. Iksovo atrium byl velký bazén – přírodní horký pramen. Měl tu vždycky horko a vlhko a smrdělo to tady sírou jako trolovo podpaží."

„Iks mi chybí," povzdechl si Nedorost. „Ale ano, všechno tohle je úplně nové. Každý byt se upraví podle stylu obyvatele."

Uvažoval jsem, co asi znamená, že je moje atrium úplně stejné jako atrium toho nováčka. Nechtěl jsem se dělit o styl bydlení s vražednou divokou kočkou, potomkem Lokiho, který dusá lidem po nártech.

Na kraji atria se válela další hromada trosek. Volně stojící police byly stržené a po trávě se rozsypaly keramické misky a hrnky – některé s pestrou glazurou, jiné z nepálené hlíny.

Klekl jsem si a sebral dno rozbitého květináče. „A tohle všechno podle vás vyrobil ten gepardí kluk?“

„Jo.“ Týdžej ukázal bajonetem. „V kuchyni je vypalovací pec a hrnčířský kruh.“

„Kvalitní kousky,“ uznal Nedorost. „Ta váza, co mi ji hodil do obličeje, byla krásná a vražedná. Přesně jako tady slečinka Keenová.“

Tvář Mallory přešla z jahodové červeně na oranžovou barvu papričky habanero. „Ty jsi ale idiot.“ Tímhle způsobem dávala svému příteli najevo lásku.

Obrátil jsem ten střep. Do hlíny byly vyryté iniciály A. F. Nechtělo se mi domýšlet, co by mohly znamenat. Pod nimi jsem objevil ozdobnou značku: dva hady, propletené do složitého S, ocasy navzájem ovinuté kolem hlav.

Prsty mi znecitlivěly. Upustil jsem střep a sebral další rozbitý květináč: stejné iniciály dole, stejná hadí značka.

„To je symbol Lokiho," poučil mě Nedorost. „Ohebnost, změna, kluzkost."

Zahučelo mi v uších. Ten symbol jsem už viděl… nedávno, ve vlastním pokoji. „Jak – jak to víš?"

Nedorost nafoukl svou už tak dost nafouklou hruď. „Jak jsem ti říkal, já se tu ve Valhale neflákám. Mám doktorát z germánské literatury."

„A mluví o tom jenom několikrát denně," dodala Mallory.

„Hej, lidi," ozval se Týdžej z ložnice. Zabodl bajonet do hromady oblečení a zvedl tmavě zelené hedvábné šaty bez rukávů.

„To je nóbl kousek," podivila se Mallory. „Stella McCartney."

Nedorost se zamračil. „Jak to víš?"

„Já se tu ve Valhale neflákám," napodobila Mallory jeho chraplavý hlas. „Mám doktorát z módy."

„Kušuj, ženská," odbyl ji Nedorost.

„A koukejte na tohle." Týdžej zvedl smoking, taky tmavě zelený, s růžovými klopami.

Musím přiznat, že jsem měl v hlavě vymeteno. Dokázal jsem myslet jenom na symbol Lokiho na té keramice a na to, kde už jsem hadí značku viděl. Ze smršti oblečení v tomhle pokoji jsem nebyl moudrý – džínsy, sukně, saka, kravaty a večerní šaty, většinou v růžových a zelených odstínech.

„Kolik lidí tu bydlí?" zeptal jsem se. „On má sestru?"

Nedorost si odfrkl. „Týdžeji, vysvětlíš to, nebo je to na mně?"

TADÁÁÁ. Po chodbě se rozlehlo troubení na beraní roh.

„Oběd," oznámil Týdžej. „Promluvíme si pak."

Kamarádi zamířili ke dveřím. Já dál dřepěl nad hromádkou střepů a hleděl na iniciály A. F. a na propletené hady.

„Magnusi?“ zavolal Týdžej. „Jdeš?“

Chuť k jídlu mě přešla. Stejně tak touha dáchnout si. Tělem mi projel adrenalin jako vysoký tón elektrickou kytarou.

„Běžte napřed.“ Prsty se mi sevřely kolem střepu se symbolem Lokiho. „Já musím ještě něco prověřit.“

5

Můj meč má lepší společenský život než já

JEŠTĚ ŽE JSEM nešel na oběd.

U bufetového stolu bývala rvačka na život a na smrt a při tom, jak jsem byl rozhozený, by mě nejspíš někdo propíchl vidličkou na fondue, než bych si stačil naplnit talíř.

Většina dění ve Valhale se konala na život a na smrt: scrabble, rafting na divoké vodě, pojídání palačinek, hraní kroketu. (Rada: *nikdy* nehrajte vikingský kroket.)

Došel jsem do svého pokoje a párkrát se zhluboka nadechl. Trochu jsem čekal, že to tam bude vzhůru nohama jako v pokoji A. F. – že když jsou si ty byty tak podobné, zpřehází se ten můj ze solidarity taky. Ale zůstal tak, jak jsem ho opustil, jen uklizenější.

Domácí personál jsem nikdy neviděl. Nějak se mu vždycky povedlo uklidit, když jsem u toho nebyl. Postel mi stlali, ať jsem v ní spal, nebo ne. Koupelnu vydrhli, i když jsem to zrovna udělal sám. Žehlili mi a skládali prádlo, přestože jsem si dával pozor, abych nikdy nenechával oblečení povalovat se kolem. A řekněte, kdo dneska žehlí a škrobí spodní prádlo?

Nesedělo mi, že mám tak veliké apartmá sám pro sebe. Máma mě vychovala k tomu, abych si po sobě uklízel. Snažil jsem se

o to i tady, ale hotelový personál stejně denně přicházel a nemilosrdně všechno vylepšoval.

A navíc mi nechával dárky. To mě otravovalo ještě víc než naškrobené spoďáry.

Došel jsem ke krbu. Když jsem se nastěhoval, stála na parapetu jediná fotografie – moje máma a já, když mi bylo osm, jak stojíme na vrcholku hory Mount Washington. Od té doby se objevily další fotky, některé jsem si pamatoval z dětství, jiné jsem nikdy neviděl. Netušil jsem, kde je hotelový personál vyštrachal. Možná že jak se na mě apartmá postupně naladilo, vynořily se ty fotky prostě z kosmu. Nebo si Valhala nechává záložní kopie života každého einherje na iCloudu.

Na jednom snímku byla má sestřenice Annabeth, stála na kopci, v pozadí Golden Gate Bridge a San Francisco. Světlé vlasy jí vlály do stran, šedé oči se jí leskly, jako by jí někdo zrovna řekl vtip.

Pohled na ni mě těšil, protože patřila do rodiny. A zároveň ve mně budil úzkost, moc mi to připomínalo náš poslední rozhovor.

Podle Annabeth naše rodina, Chaseovi, nějak zvláštně přitahuje prastaré bohy. Možná to mají na svědomí naše okouzlující osobnosti, možná naše značka šamponu. Annabetina máma, řecká bohyně Athéna, se zamilovala do jejího táty Fredericka. Můj otec Frey se zamiloval do mé mámy Natalie. Kdyby za mnou zítra někdo přišel a řekl mi – překvápko! – že aztéčtí bohové žijí v Houstonu a moje druhá sestřenice je vnučka Quetzalcóatla, uvěřil bych mu každé slovo. A pak bych se s řevem vrhl z útesu do Ginnungagapu.

Podle Annabeth jsou pravda všechny mýty. Živí se lidskou pamětí a vírou – desítky zatuchlých pantheonů se navzájem přetahují stejně jako za starých časů. Dokud jejich historky přežijí, přežijí i bohové. A historky, ty se dají těžko zabít.

Annabeth mi slíbila, že si o tom ještě promluvíme. Zatím jsme neměli příležitost. Než se vrátila na Manhattan, varovala mě, že málokdy používá mobil, protože ty jsou pro polobohy nebezpečné (no, já si nikdy žádných problémů nevšiml). Snažil jsem se brát s klidem, že se od ledna úplně odmlčela. Ale přesto jsem uvažoval, co se může tam v řeckých a římských krajích dít.

Ruka mi sjela po římse k další fotce.

Na tuhle se mi dívalo s těžším srdcem. Máma a její dva bratři, všichni něco přes dvacet, seděli společně na schodech rodinného sídla. Máma vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatoval – skřítčí účes, nakažlivý úsměv, pihy, otrhané džínsy a flanelka. Kdybyste se připojili na generátor její radosti ze života, můžete napájet energií celý Boston.

Vedle ní seděl můj strýc Frederick, otec Annabeth. Přes oxfordskou košili měl plandavý svetr a béžové kalhoty mu vyjely nahoru do půlky lýtek. Držel v ruce model dvojplošníku z první světové a šklebil se jako prvotřídní moula.

Na horním schodě za nimi seděl jeho starší bratr Randolph s rukama kolem ramen sourozenců. Mohlo mu být pětadvacet, ale patřil k těm, kterým je souzeno už od narození vypadat staře. Krátce sestřižené vlasy měl tak světlé, že se zdály šedé. Se svým velkým kulatým obličejem a statnou postavou připomínal spíš vyhazovače z klubu než studenta školy Břečťanové ligy. Usmíval se, ale oči se dívaly jaksi ostře a hlídal si držení těla. Vypadal, jako by chtěl každou chvíli napadnout fotografa, sebrat mu foťák a rozdupat ho.

Moje máma mi říkala znova a znova: *Nechoď za Randolphem. Nevěř mu*. Stranila se ho celé roky, odmítala mě vzít do rodinného sídla v Back Bay.

Když mi bylo šestnáct, Randolph mě stejně našel. Řekl mi o mém božském otci, dovedl mě k Meči léta a hned mě nechal zabít.

Pohled na starého dobrého strýčka Randolpha mi tedy nedělal dvakrát dobře, i když Annabeth si myslela, že mu máme dát ještě šanci.

On je rodina, Magnusi, řekla mi, než odjela do New Yorku. *Rodiny se nemůžeme vzdát.*

Něco ve mně jí dávalo za pravdu. A něco ve mně si myslelo, že Randolph je nebezpečný chlap. Nevěřil jsem mu o nic víc, než bych jím dohodil, a ani se silou einherje bych jím nedohodil daleko.

Páni, Magnusi, asi si myslíte, *ty jsi ale necita. Je to tvůj strýc. Tvá máma ho nenáviděla, on tě většinu tvého života ignoroval a pak tě nechal zabít, a jenom proto mu nevěříš*?

Jo, já vím. Přeháním to.

Jde o to, že nejvíc mě na strýci Randolphovi neštvala naše minulost, ale to, jak se fotka tří sourozenců od minulého týdne změnila. V jistou chvíli, nevím jak, se na Randolphově tváři objevila nová značka – symbol slabý jako mokrá skvrna. A teď jsem věděl, co to znamená.

Zvedl jsem květináč, který jsem vzal v pokoji A. F. Iniciály vyryté do hlíny, značka se dvěma propletenými hady. Jasně, úplně stejné znamení.

Někdo poznamenal tvář mého strýce značkou Lokiho.

Dlouho jsem na ty hady zíral a pokoušel se to pochopit.

Litoval jsem, že si nemůžu promluvit s Hearthstonem, svým osobním expertem na runy a symboly. Nebo s Blitzenem, který se vyzná v kouzelných předmětech. Litoval jsem, že tu není Sam, protože pokud blázním a vidím něco, co není, nerozpakovala by se a hned by do mě vtloukla kousek rozumu.

Ale protože jsem tu nikoho z nich neměl, vytáhl jsem přívěsek a přivolal Jacka.

„Čau, *señor*!“ Jack udělal ve vzduchu salto a runy mu zazářily modře a rudě. Nic se k vážnému rozhovoru nehodí víc než kousek diskoosvětlení. „To jsem rád, žes mě probudil. Dneska odpoledne mám rande s jednou rozkošnou harpunou, a kdybych to zmeškal… Panečku, člověče, to bych se šel bodnout.“

„Jacku,“ povzdechl jsem si. „O tom, jak randíš s jinými magickými zbraněmi, radši nechci slyšet.“

„No tak. Musíš chodit víc ven! Když mi sem tam uděláš křena, taky ti helfnu. Ta harpuna má kámošku –“

„Jacku.“

„No jo.“ Povzdechl si, až se mu čepel rozzářila krásným modrým odstínem. Na samičky zbraní to musí zabírat. „Tak co je? Doufám, že nemusíme bojovat s dalšíma nindžákama?“

Ukázal jsem mu znak hada na střepu. „Víš něco o tomhle symbolu?“

Jack připlul blíž. „Jo, jasně. To je jeden ze znaků Lokiho. Nemám sice titul z germánský literatury ani nic takovýho, ale podle mě to představuje, víš, hadovitost.“

Začínal jsem uvažovat, jestli to byl dobrý nápad, povolat Jacka. „Zkrátka, náš nový soused z chodby dělá keramiku. A každý květináč má dole tohle.“

„Hm. Podle mě je to syn Lokiho.“

„Já to *vím*. Ale proč se tím chlubí? Sam o otci ani necekne. A tenhle týpek si dává jeho značku na všechno, co udělá.“

„Proti gustu…,“ řekl Jack. „Jednou jsem potkal házecí kudlu se zeleným akrylovým držadlem. Umíš si to představit?“

Vzal jsem fotku tří Chaseových sourozenců. „Ale někdy bě-

hem minulého týdne se tenhle symbol Lokiho objevil na tváři mého strýčka. Napadá tě něco?“

Jack se zarazil hrotem do koberce v obýváku. Naklonil se, až měl jílec kousíček od fotky. Možná že začíná být krátkozraký, i když nemá oči.

„Hmm,“ zabručel. „Chceš slyšet, co si myslím?“

„Jo.“

„Podle mě je to divný.“

Čekal jsem, co řekne dál. Nerozvedl to.

„Tak jo,“ spustil jsem nakonec sám. „Nemyslíš si, že je nějaký spojení mezi… co já vím, tím, že se ve Valhale objevilo další dítě Lokiho, značkou na Randolphově tváři a tím, že najednou, po pár měsících klidu, musíme okamžitě najít Thorovo kladivo, abychom se vyhnuli nějaký invazi?“

„Když to říkáš takhle, máš pravdu, je to *hodně* divný. Ale Loki se vždycky objevuje na divných místech. A Thorovo kladivo…“ Jack zavibroval na místě, jako by se buď otřásl, nebo potlačoval smích. „Mjölnir je věčně někde v trapu. Thor by si ho fakt měl přilepit přímo na ksicht.“

Hned jsem věděl, že mi ta představa dlouho nepůjde z hlavy. „Jak ho může Thor jenom tak ztratit? Jak ho mohl někdo ukrást? Já myslel, že Mjölnir je tak těžký, že ho nikdo jiný neuzvedne.“

„To je běžný omyl,“ uchechtl se Jack. „Zapomeň na všechny ty kecy z filmů, že ho uzvedne jen ten, kdo je toho hoden. To kladivo je těžký, ale dej dohromady pár obrů, no, a máš to. Jasně, *třímat* ho – správně s ním házet, zase ho chytit, přivolat s ním blesk – to už chce cvik. Ale ani nevím, kolikrát Thor usnul někde v lese a obři rošťáci se přihrnuli s bagrem a šup, bůh hromu byl

bez kladiva. Většinou s tím udělal krátký proces, vtipálky zabil a žil si šťastně dál."

„Jenže tentokrát ne."

Jack se místo pokrčení rameny zakýval zepředu dozadu. „Já myslím, že dostat Mjölnir zpátky je důležitý. To kladivo je fakt mocný. Budí v obrech strach, likviduje celý armády, brání silám zla zničit vesmír a tak. Ale mně osobně vždycky připadalo jako ňouma. Většinou jenom tak leží a neřekne ani popel. A rozhodně ho nezvi na večer karaoke k Jaderný duze. Malér. Musel jsem sám utáhnout obě sloky „Love Never Felt So Good".

Uvažoval jsem, jestli je Jackova čepel dost ostrá na to, aby odřízla ten proud informací, který na mě chrlil. Asi ne.

„Poslední otázka. Nedorost řekl, že to nové dítě Lokiho je ‚argr'. Netušíš –"

„Argry MILUJU!" Jack udělal radostí salto a málem mi usekl nos. „U Freyova frňáku! Máme tu na chodbě argra? To je teda bomba zpráva."

„Hm, takže…"

„Jednou jsme byli v Midgardu – já a Frey a pár elfů, jasný? Byly tak tři ráno a přišel k nám jeden argr…" Jack zavyl smíchy a runy mu zapulzovaly v rytmu Horečky sobotní noci. „No panečku. To teda *byla* noc!"

„Ale co přesně –?"

Někdo mi zaklepal na dveře. Dovnitř strčil hlavu Týdžej. „Magnusi, nerad obtěžuju – Á, nazdárek, Jacku, jak je?"

„Týdžeji!" uvítal ho meč. „Už ses po včerejšku vzpamatoval?"

Týdžej se zasmál, zatvářil se však rozpačitě. „Skoro."

Zamračil jsem se. „Vy jste byli včera na tahu?"

„*Señor*, *señor*," obul se do mě Jack, „fakt musíš jít někdy s náma.

Pořádně jsi nežil, dokud jsi nepařil v klubu s bajonetem z občanský války."

Týdžej si odkašlal. „No, zkrátka, přišel jsem tě vyzvednout, Magnusi. Bitva už začne."

Rozhlédl jsem se po hodinách, pak jsem si vzpomněl, že žádné nemám. „Není brzo?"

„Je čtvrtek," připomněl mi Týdžej.

Zaklel jsem. Čtvrtky bývaly speciální. A komplikované. Nenáviděl jsem je. „Jenom si vezmu věci."

„A ještě něco," pokračoval Týdžej, „hoteloví havrani vystopovali našeho nového souseda. Říkal jsem si, že bychom měli jít s ním. Vedou ho do bitvy… ať chce nebo nechce."

6

Lasičková polívka, to je moje

ČTVRTKY ZNAMENALY draky. Neboli ještě bolestivější smrt než obyčejně.

Byl bych si vzal Jacka, ale za prvé nácviky bitev považoval za něco pod svou úroveň a za druhé měl žhavé rande s harpunou.

Když jsme s Týdžejem dorazili na bitevní pole, boj už začal. Vojska se hrnula na vnitřní dvůr hotelu – do vražedné zóny ve volné krajině, rozlehlé jako samostatná země s lesy, loukami, řekami, kopci a falešnými vesnicemi. Na všech čtyřech stranách se k zamlžené bílé světélkující obloze táhly řady zlatem lemovaných balkonů a shlížely na dějiště bitvy. Z horních pater metaly katapulty dolů na bojovníky ohnivé střely jako vražedné konfety.

Lesem se rozléhalo troubení rohů, z hořících chatrčí stoupaly sloupy dýmu. Einherjové se vrhali do řeky, bojovali z koňských hřbetů, chechtali se a přitom se navzájem likvidovali.

A jelikož byl čtvrtek, do masakru se zapojil i tucet obrovských draků.

Starší einherjové jim říkali *lindormové*. To slovo mi znělo, jako by byli jenom kapku otravná vyrážka. Jenže tihle draci byli velcí a dlouzí jako tahače. Měli jenom dvě přední nohy, hnědá kožnatá

křídla jako netopýři, moc malá na pořádný let. Většinou se vlekli po zemi, občas zamávali křídly, povyskočili a snesli se na svou kořist.

Zdálky se svými hnědými, zelenými a okrovými hřbety vypadali jako vzteklá smečka obřích masožravých krocanů křížených s hady. Ale věřte mi: zblízka byli strašliví.

Co byl náš cíl ve čtvrtečních bitvách? Udržet se co nejdéle naživu, zatímco se draci ze všech sil snažili nás dostat. (Prozrazení zápletky: draci nakonec vždycky vyhráli.)

Mallory a Nedorost na nás čekali na kraji pole, Nedorost utahoval Mallory řemeny pancíře.

„Děláš to špatně," zavrčela. „Na ramenech je to moc."

„Ženská, já nosím pancíře už stovky let."

„A kdy? Vždycky se hrneš do bitev do pasu nahej."

„Nelíbí se ti na tom něco?" zeptal se Nedorost.

Mallory se začervenala. „Drž zobák."

„Ale, koukejme, Magnus a Týdžej!" Nedorost mě poplácal po rameni a vymkl mi pár kloubů. „Devatenáctý patro je komplet!"

Technicky to nebyla pravda. Devatenácté patro mělo skoro stovku obyvatel. Ale naše část – naše společenství – sestávalo z nás čtyř. Plus samozřejmě z nejnovějšího souseda…

„Kde je gepard?" zeptal se Týdžej.

Jako na zavolanou se na nás střemhlav vrhl havran. Upustil mi k nohám režný pytel, přistál opodál, zamával křídly a vztekle zakrákal. Pytel se pohnul a vyplazilo se z něj dlouhé hubené zvíře – hnědobílá lasice.

Lasice zasyčela. Havran zakrákal. Po havraním mluvit neumím, ale věděl jsem, že lasičku napomíná *Chovej se slušně, nebo ti vyklovu oči*.

Týdžej na ni namířil pušku. „Víte, když jsme s čtyřiapadesátou massachusettskou mašírovali k Darienu v Georgii, stříleli jsme lasičky a dělali si z nich polívku. Dobrota. Myslíte, lidi, že mám vytáhnout svůj starej recept?“

Lasička se proměnila. Po všech těch řečech, že tenhle nováček je netvor, jsem napůl čekal, že uvidím živou mrtvolu jako bohyně Hel nebo miniaturní verzi mořského hada Jörmungandra. Ale ze zvířete se stal normální lidský puberťák, čahoun a hubeňour, s kšticí nazeleno nabarvených vlasů, u kořínků černých, jako trs plevele vytrženého z trávníku.

Hnědobílá kožešina lasičky se proměnila v zelené a růžové svršky: ošoupané růžové kotníčkové boty, přiléhavé limetkově zelené manšestráky, růžovo-zelený pletený pulovr na bílém tričku a další růžový kašmírový svetr ovázaný kolem pasu jako skotská suknice. Připomínalo mi to šaškovský kostým nebo zbarvení nějakého jedovatého tvora varujícího svět: *Kousni do mě a umřeš.*

Nováček vzhlédl a já zapomněl dýchat. Byl to Lokiho obličej, jenom mladší, stejná nadpozemská krása, ale bez jizev na rtech a spáleninách od kyseliny na nose. A ty oči – jedno tmavá hněď, druhé světlý jantar! Zapomněl jsem, jak se tomu říká, když má někdo různě zbarvené duhovky. Moje máma by to nazvala oči Davida Bowieho. Já bych řekl kukuč, z kterého běhá mráz po zádech.

A co na tom bylo nejdivnější? Vsadil bych se, že jsem toho člověka už viděl.

Jo, já vím. Myslíte si teď, že takový kluk je nápadný. Jak bych si mohl přesně nepamatovat, kde jsme se setkali? Ale když žijete na ulici, jsou pro vás podivíni normál. A naopak, normální lidi vyčnívají jako divnost.

To stvoření vystřihlo na Týdžeje dokonale bílý úsměv, jenže v očích chyběla vřelost. „Namiř tu pušku někam jinam, nebo ti ji omotám kolem krku jako motýlka."

Něco mi napovídalo, že to není planá hrozba. Argr asi vážně ví, jak se váže motýlek, což je pořádně děsivá a záhadná schopnost.

Týdžej se zasmál a sklonil pušku. „Předtím jsme se nestačili seznámit, když jsme málem přišli o krk. Já jsem Thomas Jefferson mladší. Tohle je Mallory Keenová, Nedorost Gunderson a Magnus Chase."

Nováček na nás jen zíral. Nakonec vztekle zaskřehotal havran.

„No, no," řekl mu náš přírůstek. „Už jsem přece v klidu. Nepodělal jsi to se mnou, všecko je v pohodě."

Kráááák!

Zeleno-růžové stvoření si povzdychlo. „Fajn, tak se představím. Jsem Alex Fierro. Těší mě, mám asi říct. Pane havrane, už můžeš jít. Slibuju, že je nezabiju, pokud nebudu muset."

Havran si čechral peří. Zaškaredil se na mě, jako by chtěl říct *Teď je to tvůj problém, kámo*. A odletěl.

Nedorost se ušklíbl. „Tak, a je to! Teď, když máme slíbeno, že nás nezabiješ, pustíme se do zabíjení ostatních!"

Mallory si založila ruce. „Nevzal si ani zbraň."

„Nevzala."

„Co?"

„Jsem *ona* – dokud ti neřeknu, že je to jinak."

„Ale –"

„On je ona!" zasáhl Týdžej. „Teda, ona je ona." Promnul si krk, jako by tam už cítil motýlka z pušky. „Hurá do bitvy!"

Alex se zvedla.

Přiznávám, že jsem na ni zíral jako blázen. Najednou se mi celá perspektiva převrátila vzhůru nohama, jako když se díváte na obrázek s kaňkou a nejdřív vidíte jenom tu černou část. Pak vám to mozek převrátí a vy si uvědomíte, že bílá část dělá úplně jiný obrázek, i když se nic nezměnilo. To byla Alex Fierro, jen v růžové a zelené. Ještě před vteřinou mi připadala naprosto jako kluk. Teď byla úplně jasná holka.

„Co je?“ chtěla vědět.

„Nic,“ zalhal jsem.

Zakroužili nad námi další havrani a vyčítavě krákorali.

„Měli bychom jít,“ pobídl nás Nedorost. „Havrani nesnášejí na bitevním poli flákače.“

Mallory vytasila nože a obrátila se k Alex. „Tak pojď, zlato. Uvidíme, co dokážeš.“

7

Ublížil vám nebo vašim blízkým někdy lindorm?

ŠINULI JSME se do bitvy jako jedna velká šťastná rodinka.

No, až na to, že mě Týdžej popadl pod paží a zašeptal: „Dávej na ni pozor, jo? Nechci, aby mě roztrhala zezadu."

A tak jsem šel s Alex Fierro poslední.

Postupovali jsme do vnitrozemí, proplétali se polem mrtvol, které zas všechny uvidíme živé u večeře. Dala by se tu pořídit spousta legračních fotek, ale mobily s foťáky byly na bitevním poli přísně zakázány. Víte, jak to chodí. Někdo vás vyfotí mrtvého v trapné póze, vrazí to na instagram a máte ostudu celé stovky let.

Nedorost a Mallory nám prosekávali cestu skupinou berserků. Týdžej střelil Charlieho Flannigana do hlavy. Charliemu to připadá legrační. Neptejte se mě proč.

Vyhnuli jsme se salvě rozpálených térových koulí z katapultů na balkonech. Absolvovali jsme krátký souboj meči s Velkým Lou ze 401. poschodí – fajn kluk, ale vždycky chce umřít s useknutou hlavou. Je to fuška, protože má asi tak dva metry. Na bojišti vždycky vyhledává Nedorosta Gundersona, ten patří k hrstce tak vysokých einherjů, že mu můžou vyhovět.

Nějak jsme se dostali na kraj lesa a žádný drak nás neudupal. Týdžej, Mallory a Nedorost se roztáhli vpředu a vedli nás do stínu stromů.

Postupoval jsem ostražitě porostem se zvednutým štítem, v levačce mě tížil běžný bojový meč. Nebyl tak dobře vyvážený jako Jack, ale ani zdaleka tak užvaněný. Alex šla vedle mě a zvysoka kašlala na to, že je neozbrojený a zdaleka nejnápadnější cíl v naší skupině.

Po chvíli mě to mlčení přestalo bavit.

„Já už tě někde viděl. Nebylas náhodou v útulku pro mladistvý na Winter Street?“

Odfrkla si. „Tam to nesnáším.“

„Jo. Já žil na ulici dva roky.“

Povytáhla obočí a jantarové levé oko tak vypadalo bledší a chladnější. „A kvůli tomu jako máme být kámoši?“

Celým svým postojem dávala najevo: *Drž se ode mě dál. Klidně si mě nesnášej, jak je libo. Je mi to fuk, hlavně mi dej pokoj.*

Jenomže já jsem opačná povaha. Na ulici se ke mně spousta bezdomovců chovala agresivně a odstrkovala mě. Nikomu nevěřili. A proč by taky měli? A mě to jenom víc hecovalo, abych je poznal. Samotáři vždycky zažívají ty nejlepší příběhy. Jsou nejzajímavější a nejšikovnější, pokud jde o to, udržet se naživu.

Sam al-Abbásová musela mít nějaký důvod, proč tuhle holku přivedla do Valhaly. Nemínil jsem pustit Alex z háčku jenom proto, že měla divné oči, křiklavý pulovr a ráda ubližovala lidem.

„Jak jsi to předtím myslela?“ zeptal jsem se. „Když jsi mluvila o tom –“

„Abyste mi říkali *ona*? Jsem měnivé pohlaví, tupoune. Nastuduj si to, jestli potřebuješ, ale není na mně tě tu vzdělávat –“

„To jsem nemyslel."

„Ale jdi. Viděla jsem, jak ti spadla brada až na zem."

„No jo. Možná na chvilku. Byl jsem překvapený. Jenže…" Nevěděl jsem, co říct dál, abych si nepřipadal ještě víc jako idiot.

Ta věc s pohlavím mě nepřekvapila. Spousta mladých, co jsem poznal na ulici, se narodila jako kluk a cítila se jako holka, nebo naopak, nebo jim celá ta věc byla prostě ukradená. Skončili na ulici, protože je – kupodivu – rodina nepřijala. To je pravá „přísná láska", když vyhodíte své heteronenormální dítě z domu, na pospas zneužívání, drogám, sebevražedným sklonům a věčnému fyzickému ohrožení. Díky, mami a tati!

Překvapilo mě však to, jak jsem na Alex reagoval – jak rychle jsem ji začal vnímat jinak a co to ve mně vyvolalo. Nevěděl jsem, jestli o tom dokážu mluvit a nezrudnout jako vlasy Mallory Keenové.

„J-já s-sysel – *myslel* – to, jak jsi mluvila s tím havranem. Jak jsi říkala, že ses bála, že se to s tebou podělá. Cos tím myslela?"

Alex se tvářila, jako bych jí nabídl velký kus smradlavého sýra. „To jsem asi přehnala. Nečekala jsem, že dneska umřu a že mě sebere nějaká valkýra."

„To byla Sam. Ta je v pohodě."

Alex zavrtěla hlavou. „To jí *neodpustím*. Dostala jsem se sem a zjistila, že… no nic. Jsem mrtvá. Nesmrtelná. Nikdy nezestárnu a nikdy se nezměním. Myslela jsem, že to znamená…" Hlas se jí zachvěl. „To je fuk."

Já tušil, že jí to fuk není. Chtěl jsem se jí zeptat na život v Midgardu, a proč má venkovní atrium zrovna jako já, co znamená všechna ta keramika a proč si na své výtvory dává k iniciálám Lokiho značku. Uvažoval jsem, jestli je její příchod náhoda… nebo

to nějak souvisí se znamením na tváři strýce Randolpha na té fotce a tím, že najednou nutně potřebujeme najít Thorovo kladivo.

Na druhé straně jsem tušil, že jestli se jí na to všechno začnu vyptávat, promění se v horskou gorilu a urve mi obličej.

Naštěstí jsem si ten osud ušetřil, protože přímo před námi přistál lindorm.

Ta potvora se přiřítila z nebe, mávala svými směšnými křídly a řvala jako grizzly do stowattového amplionu. Stromy se pod její vahou lámaly a tříštily, jak mezi námi dopadla na zem.

„AWRGGG!" vyjekl Nedorost – což bylo ve staré severštině něco jako KRISTOVA NOHO, TO JE DRAK! – a hned potom ho ta stvůra vyhodila do nebe. Soudě podle balistické křivky skončil Nedorost Gunderson někde kolem patra dvacet devět. Pořádné překvápko pro někoho, kdo tam odpočíval na balkoně.

Týdžej vypálil z pušky. Na drakově hrudi se po té ráně jen neškodně zakouřilo. Mallory vyjekla nějakou galskou nadávku a zaútočila.

Lindorm si jí nevšímal, obrátil se na mě.

Měl bych se zmínit o tom… že lindormové jsou šerední. Jako by je zplodil Freddy Krueger a zombie ze Živých mrtvých – *tak* šerední. Na tvářích nemají maso ani kůži, jenom krunýř kosti a odhalené šlachy, lesklé tesáky a tmavé zapadlé oční důlky. Když nestvůra otevřela tlamu, viděl jsem jí až do hrdla. Mělo lákavou barvu shnilého masa.

Alex se přikrčila a zašmátrala po něčem u opasku. „To není dobrý."

„To si piš." Ruka se mi potila, že jsem skoro neudržel meč. „Ty běž doprava, já půjdu doleva. Obklíčíme ho –"

„Ne, já chci říct, že to není jenom tak *nějaký* drak. To je Grimwolf, jeden z těch prastarých."

Vzhlížel jsem do temných očních důlků netvora. *Opravdu* mi připadal větší než spousta draků, se kterými jsem bojoval, obyčejně jsem ale měl tolik práce s umíráním, že jsem se jich nestihl zeptat na věk ani na jméno.

„Jak to víš?" zeptal jsem se. „A proč by někdo pojmenoval draka Grim*wolf*?"

Netvor zasyčel a ve vzduchu to zasmrdělo po spálených pneumatikách. Očividně byl na svoje jméno háklivý.

Mallory mu bodala po nohách a ječela tím vztekleji, čím víc ji ignoroval. „Co vy dva, pomůžete?" zavolala na nás. „Nebo tam budete jenom stát a žvanit?"

Týdžej bodl lindorma bajonetem, ale hrot jen odskočil od žeber. Týdžej jako správný voják couvl a hned to zkusil znovu.

Alex si vytáhla z poutek u pasu nějakou šňůru, matný ocelový drát, o nic silnější než provaz na draka – ale papírového. Na obou koncích to mělo jednoduché dřevěné kolíky jako držadla. „Grimwolf patří k těm, co žijí u kořenů Yggdrasilu. Nemá tu co dělat. Nikdo by nebyl tak šílený, aby..." Obličej jí zbledl a tvář ztvrdla, jako by se proměnila na dračí kost. „Poslal ho na mě *on*. On ví, že jsem tady."

„Kdo?" chtěl jsem vědět. „Co?"

„Zabav ho," nařídila mi. Vyskočila na nejbližší strom a postupovala nahoru. I když se neproměnila v gorilu, rozhodně lezla stejně šikovně.

Roztřeseně jsem se nadechl. „Zabav ho. Jasně."

Lindorm se po ní vrhl, ukousl několik větví. Alex bleskurychle stoupala po kmeni, ale ještě jeden dva výpady a bude z ní

dračí svačinka. Mallory s Týdžejem mezitím dál doráželi Grimwolfovi na nohy a břicho, ale pořád se jim nedařilo ho přimět, aby je slupl.

Je to jenom cvičná bitva, říkal jsem si. *Do útoku, Magnusi! Nech se zabít jako profík*!

To byl smysl každodenního boje: naučit se bít s každým nepřítelem, překonat strach ze smrti – protože až nastane ragnarök, budeme potřebovat veškeré zkušenosti a odvahu.

Tak proč jsem váhal?

Předně, jsem mnohem lepší v uzdravování než v bojování. Jo, a utíkání mi taky jde, v tom jsem *fakt* třída. A navíc, je těžké vrhnout se vstříc vlastní smrti, i když víte, že to nebude napořád – zvlášť když tu smrt doprovází spousta bolesti.

Drak znovu vyrazil na Alex a jenom o vlásek minul její růžové kotníčkové boty.

Umírání sice nesnáším, ještě víc však nesnáším pohled na umírající kamarády. Zařval jsem: „Za Freye!" a rozběhl se na draka.

Při mém štěstí se na mě Grimwolf hned soustředil. Když jde o to, naštvat prastaré nestvůry, jsem expert.

Mallory mi odvrávorala z cesty, přitom mrštila nožem po dračí hlavě. Týdžej se taky stáhl s výkřikem: „Je tvůj, kámo!"

Povzbudivá slova před mučivou smrtí člověka potěší, ale tady to nefungovalo.

Zvedl jsem štít a meč, přesně jak to předváděli uhlazení instruktoři v kurzu *Jak se stát správným vikingem*. Drak roztáhl tlamu a odhalil zubiska. Měl jich několik řad – pro případ, že by mě nezahubila hned ta první.

Koutkem oka jsem viděl růžový a zelený flek na vršku stromu, kolébala se tam Alex a chystala se skočit. Došlo mi, co má za lu-

bem. Chce se dostat drakovi na krk. Byl to tak stupidní plán, že mi můj pitomý způsob smrti hned připadal mnohem míň pitomý.

Drak zaútočil. Máchl jsem mečem vzhůru a doufal, že se mu trefím do patra.

Místo toho mě oslepila prudká bolest, jako by mi obličej polila kyselina. Podlomila se mi kolena a to mi asi zachránilo život. Drak chňapl naprázdno do vzduchu v místech, kde se milisekundu předtím nacházela moje hlava.

Odněkud zleva vykřikla Mallory: „Vstávej, ty troubo!“

Mrkal jsem, abych zahnal bolest. Jenom se to zhoršovalo. Nozdry se mi naplnily smradem pálícího se masa.

Grimwolf našel ztracenou rovnováhu a vztekle zavrčel.

Někde v hlavě se mi ozval známý hlas: *No tak, přítelíčku. Nebraň se*!

Obraz před očima se mi zdvojil. Pořád jsem viděl les, draka tyčícího se nade mnou a malou růžovo-zelenou postavičku, vrhající se k nestvůře z vršku stromu. Ale byla tam i další vrstva – průsvitně bílá scéna, která se mi pokoušela propálit rohovky. Klečel jsem v pracovně strýce Randolpha v Chaseově rodinném sídle v Back Bay. A nade mnou byl někdo mnohem horší než drak – Loki, bůh zla.

Šklebil se na mě. *Tady tě máme. Jak milé!*

A do toho znovu zaútočil drak Grimwolf, otevřel tlamu, aby mě jediným polknutím schramstl.

8

Zabitím zachráněn před jistou smrtí

NIKDY DŘÍV JSEM NEEXISTOVAL na dvou místech současně. Poznal jsem, že se mi to nelíbí.

Skrz bolest jsem matně vnímal boj v lese – Grimwolf se mě chystal překousnout vejpůl, když tu mu najednou hlava škubla směrem nahoru. Alex mu seděla na krku a utahovala drát kolem dračího hrdla tak pevně, že sebou házel a vyplazoval rozeklaný černý jazyk.

Týdžej a Mallory se přihnali přede mě a udělali živý štít. Ječeli na Grimwolfa, máchali zbraněmi, pokoušeli se ho zadržet.

Chtěl jsem jim pomoct. Chtěl jsem se zvednout nebo se aspoň odkulit z cesty. Ale byl jsem ochromený, na kolenou, uvězněný mezi Valhalou a pracovnou strýce Randolpha.

Já ti to říkal, Randolphe! vtáhl mě Lokiho hlas dál do té vize. *Vidíš? Krev je hustší než voda. Máme pevné pouto!*

Mlhavě bílá scéna nabrala barvy. Klečel jsem na orientálním koberci před Randolphovým stolem a potil se ve čtverci nazelenalého slunečního světla, procházejícího světlíkem s barevným sklem. Pokoj voněl po citronové leštěnce a spáleném mase. Věděl jsem, že to druhé vychází z mého obličeje.

Přede mnou stál Loki – rozcuchané vlasy barvy spadaného listí, hezký obličej zohyzděný spáleninami od kyseliny na nose a lícních kostech a jizvami kolem pusy.

Ušklíbl se a potěšeně rozpřáhl ruce. *Co říkáš na můj ohoz?*

Myslel tím smaragdově zelený smoking s nabíranou kaštanově hnědou košilí, kašmírovou vázanku a stejnou šerpu kolem pasu. Z levého rukávu mu visela cenovka.

Nemohl jsem mluvit. Nemohl jsem zvracet, i když se mi moc chtělo. Nemohl jsem mu ani nabídnout bezplatnou konzultaci v Blitzenově salonu.

Nelíbí? Loki se zatvářil kysele. *Já ti to říkal, Randolphe. Měl jsi mi koupit i ten kanárkově žlutý!*

Vyšel ze mě jakýsi přiškrcený zvuk.

„Magnusi," ozval se hlas strýce Randolpha, „neposlouchej –"

Loki natáhl ruku a z konečků prstů se mu kouřilo. Nedotkl se mě, bolest ve tváři se však ztrojnásobila, jako by mě někdo ocejchoval železem. Nejradši bych se zhroutil, prosil Lokiho, aby přestal, ale nemohl jsem se pohnout.

Uvědomil jsem si, že všechno vidím strýcovýma očima. Byl jsem v jeho těle a zažíval to, co on. Loki Randolpha využíval jako nějaký agonií ovládaný telefon, aby se se mnou spojil.

Bolest se zmírnila, strýcova váha mě však tížila jako olověná kombinéza. V plicích mi rachotilo. Opotřebovaná kolena bolela. Nelíbilo se mi být starý.

Ale, ale, Randolphe, peskoval ho Loki, *chovej se slušně. Magnusi, za strýce se ti omlouvám. Kde jsem to přestal? Á, ano! Tvá pozvánka!*

Tam ve Valhale na bitevním poli jsem byl mezitím pořád ochromený, zatímco se drak Grimwolf potácel kolem a kácel celé kusy lesa. Jednou nohou zasáhl Mallory Keenovou a udělal z ní